

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 702

Ἔτος ΚΘ

15 Αὐγούστου 1974 (D.O.H.)

Τμή Φύλλου Δρζ. 3.—

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Λαμπρὰν καὶ ἔξοχον πανήγυριν ἐπιτελεῖ σήμερον ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, συγκαλοῦσα πάντα τὰ πλήρη τῶν φυερότων εἰς τοὺς ἱερὰς τῆς Ὁρθοδοξίας ναοὺς, ἵνα ἀπονείμωσι τὸν δίκαιον καὶ πρόπαντα σεβασμὸν τῇ μεταστάσει Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ θαυμάσωσι μετὰ στασιν σώματος μοναδικὴν καὶ φρίσεως ὅρους ὑπερβαίνουσαν.

— Σήμερον ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ἐπίτοχον καὶ τῶν Χερουβεὶμ ἐνδοξοτάτη πρὸς τὴν ζωὴν μετατίθεται. Σήμερον ἡ πανάγιμος νύμφη καὶ ἡ μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς πρὸς τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα ἀφράστως ἐκδημιέ. Σήμερον, ἡ δεδοξασμένη Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἡ Θεοτόκος Μαρία ἡ ἀειπάρθενος Κόρη, ὁ Θρόνος τοῦ Τριῆτου τοῦ παλῆτιον τοῦ βασιλείου, ἡ καθὼς τοῦ ἀγιάσματος καὶ ὑπερένδοξος μήτηρ τῆς ζωῆς πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα ἀπέρχεται. Ὁ χαρὸς τῶν Ἀποστόλων, ὑπὸ νεφρῶν μεταστάσεως αἰρόμενος περιανηλοὶ τὴν νεκροφόρον κλίγην καὶ ἀναμέλπει ἕμους ἐξοδίους καὶ ἐγκώμια ἀφυστάχον σιμφορῶσαντες μετὰ λαμπάδων τὸ θεοχαρίτων σήμασμα τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν τάρον παραπέμπουσι. Ἡ πληθὺς τῶν ἀγγέλων περὶ τὸ ἀκήρατον σῶμα περιβάπεται καὶ προπέμπει «τὴν τεκοῦσαν τὸν

οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴν» μετὰ δέους καὶ ἱερᾶς συντολῆς.

Καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ αὕτη πομπὴ καταλίσγει εἰς τὴν Γεσθημανὴ, ἐνθα καὶ κατατίθεται εἰς τάρον τὸ θεοδόχον καὶ ἀζωοφρὲς σῶμα τῆς Ἀγγελῆς Θεομήτορος. Ἀλλὰ παρέμεινον εἰς τὸν τάρον τὸ σῶμα τῆς ἁγίας Παρθένου; οὐχί, διότι ὅπως τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ τῆς ἀνέστη, ὁμοίως καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς μετέστη. Τὸ σῶμα τῆς ἁγίας Κόρης δὲν ἠδένετο νὰ λάβῃ περαιτέρω ταπεινώσεις τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τῆς μεταβολῆς εἰς τέφραν. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Κύριος, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σῶμα τοῦτο τὸ ὁποῖον τὸν ἐγέννησε, ὥστε νὰ διαλυθῇ εἰς τέφραν καὶ νὰ περιμένῃ ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὴν ζωὴν.

Τοῦναντίον, ὅφειλε νὰ βιασθῇ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν μητέρα τοῦ τὴν ἐνδοξον μετὰ στασιν καὶ τὴν θέσιν, ἥτις κατ' ἀξίαν ἀνίρρεν Αὐτῇ ἐν τῇ τῶν οὐρανῶν ἀτελεινότητι μακαριότητι.

«Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσεω περιβεβλημένη πεποικιλμένη» προφητεύει ὁ προφητὰν Δαβὶδ περὶ τῆς κοιμήσεως Αὐτῆς.

«Καὶ σημείων μέγα ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στεφανὸς ἀστέρων».

ρων δώδεκα», συμπληροῖ τὸ ἐγκώμιον τῆς Παρθένου ἢ Ἀποκαλύψας.

— Τὴν τιμωκυμένην Παρθένον Μαρίαν τίσι λόγοις ἐγκωμίων χρησάμενοι ἐπαξίως ἀνυμνήσωμεν; «Ποῖα πνευματικά ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία;» ἢ «ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖρες μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον;» διερωτᾷται ὁ τῆς Ἐκκλησίας ὑμνογράφος. Καὶ τῷ ὄντι! τίς ἐπαξίως δύναιται γὰρ ἐξυμνήσῃ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἥτις ἐχρημάτισεν βασιλικὸς θρόνος καὶ ἐπίγειος οὐρανὸς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ; Ποῖος διαθέτει δυνάμιν οὐρανοῦ καλῶν καὶ εὐφραδῶν γλώσσης, ἵνα πλέξῃ στεφάνους ἐγκωμίων πρὸς ἐκείνην, πρὸς ἣν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὅτε κατέβη ἐξ οὐρανοῦ, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὸ «Χρόνος αἰωνίως σεσηγμένον μυστήριον» ἔμεινεν ἐκθαμβὸς ἐνόησον τοιαύτης Παρθενίας καὶ ὅλας περιεῖλε προσεφώνησεν Αὐτῇ καὶ εἶπε: «Χαῖρε νεχαιοταμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ;» Καὶ τί λέγων; ὑφίσταται ἐπὶ τῆς γῆς θνητὸς δυνάμενος νὰ δοξάσῃ καὶ τιμῇσι ἐπαρκῶς ἐκείνην, ἣν ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευνόντων εἰς τὸ ὑπέρτατον ὄχιον τῆς θείας δόξης ἀνύψωσε καὶ ἐν δεξιῇ Αὐτοῦ ἐκάθισεν ὑπερίνω πάσης ἀρχῆς;

— Ἀλλὰ πρὸς τί ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι ἀναζητοῦμεν λέξεις ἐγκωμιαστικὰς διὰ τὴν μακαρίαν Παρθένον, ἥτις πάντων καὶ πασῶν ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανοῖς ὑπέρεχει κατὰ τὴν χάριν καὶ πάντων καὶ πασῶν ὑπερέχει κατὰ τὰς ἀρετάς; Οὐδὲν λοιπὸν δυνάμενοι νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ ἄρρητον πλὴθος τῆς Παρθένου διὰ τῶν εὐτελῶν μας ἐπαίνων, σιγῇ ἅς τιμήσωμεν καὶ σωστῇ ἅς δοξάσωμεν Ἐκείνην, ἣν πᾶσαι αἱ γενεαὶ δικαίως καὶ ἀξίως μακαρίζουσι.

— Ἡ Παναγία δὲν ζητεῖ ἀπὸ ἡμῶν ἐπαίνους, οὔτε ἐγκωμιαστικὰς λόγους. Ζητεῖ καὶ ποθεῖ τὴν σπηνοίαν μας. Ἐπιθυμεῖ δικαίως καὶ μεσιτεύει δια παντός πρὸς τὸν φίλτατον υἱὸν τῆς, ὅπως καταστῶμεν ἐνάρετοι καὶ χριστιανοὶ ἄξιοι τοῦ τετιμημένου ὀνόματος, ὃ φέρομεν. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ φιλόστοργος μήτηρ ὅλων μας, ἥτις μεριμνᾷ καὶ προνοεῖ ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν. Εἶναι ἡ κοινὴ προστάτις τοῦ γένους τῶν θνητῶν, ἡ καταφυγὴ, ἡ σκέπη, ἡ παρηγορία, τὸ τεῖχος, τῶν καταποντούμενων ὁ λυγρὸς ὁ ἀχειμαστός, ἡ θερμὴ μεσίτις πρὸς Θεὸν πάντων ἡμῶν. Ποσάκις ὅμως ματαιοῦμεν τὰς μεσιτείας Αὐτῆς διὰ τῆς εἰς τὸ κακὸν ἐπιμονῆς μας! Ποσάκις ἐξάπτομεν τὴν θείαν ἀγαπάτην διὰ τῶν πολλῶν μας πηλημελημάτων καὶ παρασχιζομεν τὸν Θεὸν μὲ τὰς βεβήλους πράξεις μας! Ἀλλ' ἡ Παναγία Παρθένος καὶ τότε δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει, δὲν μᾶς ἀφήρει ἀπροστατεῖτους, δὲν μακρύνει τὸ ἔλεός της ἀπ' ἡμῶν.

Ἐὰν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, μελετήσωμεν καὶ ἐμβαδύνομεν προσεκτικῶς εἰς τὴν ζωὴν, μας θὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι πολλάκις ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μᾶς ἐβοήθησεν ἐν κρίσιμας στιγμαῖς, μᾶς ἐνίσχυσεν ἐν ὥρᾳ πειρασμῶν, μᾶς διέσωσεν ἐκ χαλεπῶν κινδύνων, μᾶς ἐπροστάτευσεν καὶ μᾶς ἐσκέπησεν, ὅσας οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ βοηθῶν. «Πρὸς τίνα κατατρέγω ἄλλην Ἀ-

γνή; τοῦ προσδράμω λοιπὸν καὶ σωθήσομαι; τοῦ πορευθῶ; ποῖαν δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; ποῖαν θεριμὴν ἀντίληψιν; ποῖαν ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν;» ἐκφράζει ἐναγωνίως πᾶς πιστὸς ἐν κινδύνῳ εὐρισκόμενος καὶ μηδαιόμενος βοηθοῦμενος. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι τὸ ἰνδαλμα τῆς ὁδοδόξου συνειδήσεως εἶναι τὸ θάρρος ἡ ἀγάπη, ἡ λατρεία καὶ τὸ ὑπερσπώθητον ἄκουσμα πάσης χριστιανικῆς ψυχῆς. Εἶναι τὸ μᾶλλον τιμῶμενον καὶ ἀγαπώμενον πρόσωπον ὑπὸ τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον ἡ ὑμνογραφία τῆς ἐκκλησίας μας ἀνιέρωσε τὰ περισσότερα τὰ μελοδικώτερα καὶ τὰ θεσπεσιώτερα ἄσματα.

— Πανάμωμε Κόρη, ἥτις ἀπέχεσαι πλησίον τοῦ ἀγαπητοῦ Σου Υἱοῦ, καὶ τῆς ὁποίας σήμερον τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς τὴν κοίμησιν πανηγυρίζομεν μὴ ἀρήσης ἡμᾶς ὁρτανούς, οἵτινες πάντες σὲ ἔχομεν κοινὴν ἡμῶν Μητέρα. Στήριξον ἡμᾶς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει. Ἐνδυνάμωσον, ὦ Μητερ φιλόστοργος, ὅπως πράττωμεν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀπαφεύγωμεν τὸ πονηρὸν. Διὰ τῶν εὐπροσδίκτων δὲ μεσιτειῶν Σου, Θεομήτορ Ἀχραντε, ἄξιοι θείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς Οὐρανόθεν Βασιλείας, ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν.

Δωρεαὶ

ὑπὲρ τοῦ οἰοτροφείου

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ.

	Δρχ.
Μοναχὴ Ἰωαννικία εἰς μνήμην Νικ. Καβαλλάρη	5000
Μαρία Μαδιά	300
Νικόλαος Μαρτζόγλου	1000
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	50
Θ. Μαρτίου ὑπὲρ Αἰθούσης Περιστερ.	1000
Ἀθανάσιος — Ἐλένη	200
Γεώργιος Παπαδημητρίου	100
Μαρία Θωμᾶ	1500
Μαρία Μαριά	50
Δημήτριος Τσόφρας	220
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	400
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Θεοδώρ. Ν. Σμόνης	904
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	752,5
Ἰονγκαστ. Ἀγ. Νεκτάριος Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς	700
Δημήτριος Κατσῖας	200
Χρήστος	1000
Ἀναστάσιος Λέκας	1000
Ἀπόστολος Στεφάνου	100
Α. Β.	50
Ἀλέξανδρος Μαρσούλης	200
Ἀγγελικὴ Παπαγιάννη	320
Ἀλίκη Χαριτίδου	150
Ἰ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδας	1500
Ἰ. Ναὸς Μεταμορφώσεως Αἰγάλεω	250
Δημήτριος Γεωργιάς	60
	23.779

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Τὸ Ἅγιον Ὅρος κατ' ἔτος τὴν Β' Κυριακὴν τοῦ Ματθαίου εορτάζει πάντας τοὺς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει λάμψαντος ἁγίους Πατέρας.

Ἐρέτος μὲ μεγάλῃν λαμπρότητα καὶ κατάνυξιν ἐφώτισαν οἱ διασώζοντες καὶ ἐγκλειστοὶ Πατέρες τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου τὴν ἐτησίαν εορτήν.

Κατ' αὐτὴν οἱ ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως εἶχον ὑψώσει τὴν μαύρην σημαίαν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ», μισοῦμενοι τοὺς εορτάζοντας Πατέρας, ἐπὶ Βέγκου μαρτυρήσαντας, καὶ βλέποντες, ὅτι ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Ὅποιαν κατάνυξιν καὶ ὁποῖαν χαρὰν ἠσθάνοντο οἱ Πατέρες ὅταν ἤρχοντο νὰ ψάλλονται τὰ τροπάρια τοῦ ἐσπερινοῦ καὶ δὴ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Βέγκου τὰ ὁποῖα ἔχει συγγράψῃ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης:

«Ὅτε ἐπειδήρουν κακῶς, ἔνιοι τοῦ Ὁρους πολῖται τοῖς λατινόφροσι καὶ συνέλειτόρησαν, φιλοψύχησαντες, τότε Ζῆλον τῆς πίστεως, διεῖς θεοφόροι, λαβόντες ἀπόστασις τούτων τὴν ἐνωσιν ὅθεν ὑποστάνας θανάτου καὶ πολυειδεῖς τιμοφίας, στέφει μαρτυρίῳ ἐκοσμήθητε».

Τὸ ἴδιον ὅμως τροπάριον ἔγραλλον καὶ οἱ νῦν καλῶς πεπαιδευμένοι τοῦ Ὁρους πολῖται καὶ μνημονεύονσι τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ ἀκολουθοῦντος τὴν γραμμὴν τοῦ μασθίου Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ ἐγένοντο πολέμιοι τῶν σημερινῶν μαρτύρων, οἵτινες ἀντέστησαν εἰς τὸν αἵρετικὸν Οἰκουμενισμόν, ὅστις εἶναι χείριστος τοῦ λατινόφρονος Βέγκου.

Τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης πρωτοστάτης εἶναι «ὁ νηπιτικός» πατὴρ Θεόκλητος Διονυσιάτης.

Ἐξώθεν ὅμως τοῦ Ναοῦ τοῦ Προπάτου κρέμαται ἡ ἱερὰ κανδήλα, ἐκεῖ ὅπου ἐκκοσμήσθη ὁ πρῶτος τοῦ Ὁρους ἐπὶ Βέγκου, τοῦ ὁποῖου ἀναξίως τὴν ράβδον φέρει σήμερον ὁ κακὸς δαίμων τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

Ἰδοὺ τί γράφει διὰ τὸν πρῶτον τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὁ Ἅγιος Νικόδημος εἰς τὴν βιογραφίαν τῶν ἀγιορείτων Πατέρων:

«Ἐδὼ εὐρίσκαμε καὶ ὁσιομάρτυρας τὸν πρῶτον τοῦ Ἀγίου Ὁρους, καὶ τοὺς κύκλῳ κατοικοῦντας εἰς τὰ καλλία οἵτινες, ἐπειδὴ ἤλεγξαν τοὺς λατινόφρονας Μιχαὴλ τὸν βασιλέα καὶ Βέγκον τὸν Πατριάρχην ὁ μὲν πρῶτος ἐκρεμίσθη, οἱ δὲ ἄλλοι ἔειπαι τὴν κεφαλὴν ἀτετιμήθησαν».

Σήμερον, π. Θεόκλητε, ὁ Πατριάρχης θεωρεῖ ἀγιοπάτην» τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, μνημονεύει τὸν Πάπαν, τὸν ὁποῖον ἀναγνωρίζει μὲ τὴν ἄρσιν

τοῦ ἀναθέματος, ἡ ὁποία ἄρσις δηλοῖ ὅτι κακῶς ἐδικάσθη καὶ σεῖς μνημονεύετε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ ἀπειλεῖτε σκαπῶς πάντας τοὺς μὴ ὑπακούοντας. Διὰ νὰ εἰσθε συνεπεῖς πρέπει νὰ παύσετε νὰ εορτάζετε τοὺς ἀγιορείτας Πατέρας. Δὲν φοβεῖσθε τὸν Θεόν, δὲν ἐντροπέσθε τοὺς ἀνθρώπους:

Ἄς ἴδωμεν καὶ τὴν Θ' Ὡδὴν τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου:

«Ἀγάλλου Βατοπαίδιου σεπτὴ Μονή, ἡ ὁσίως πλουτήσασα δώδεκα ἀθλήταις, οἵτινες διήλεγξαν ὀδυρτικῶς κακοδοξίαν ἁπασαν τῶν λατινοφρόνων καὶ δυσσεβῶν, ὅφ' ὧν παραδοθέντες ἀρχόνῃ τῷ θανάτῳ διπλοῦς στεφάνους ἐκοσμήσαντο».

Σήμερον δὲ ἡ Μονὴ Βατοπαίδιου ἀκολουθεῖ πρὸς μέγιστον σπῆλδαλον τοῦ Ἀγίου Ὁρους τὸ νέον εορτολόγιον καὶ μέσα εἰς τὰ 50 ἔτη οὐδεὶς λόγος ἐγένετο ποτὲ καὶ σῦδεμα «βία» ἐγένετο κατὰ τῆς Μονῆς ταύτης, ἀντιθέτως διώκεται ἡ ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες. Εἰάν ἡ Μονὴ Βατοπαίδιου ἐγένετο «Ζηλωτικὰ» θὰ εἶχεν τὴν τύχην τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Εὐφραίνου ἡ Ἰθὴρον θεία Μονή, ὅτι ὤλην πληθὺν προσεγήνοχας, τῷ Ἰησοῦ, ὁσιομαρτύρων ἀπὸ τῶν σῶν, τέκνον διὰ τῆς ὕδατος πνιγμονῆς ὡς ἄνακτα Μιχαὴλ καὶ Βέγκον Πατριάρχην, τοὺς λατινοφρονούντας ἀνδρειοφρόνως ἀπελέγξασαν.

Ποιάνει καὶ χοῖρε καὶ σὺ Μονή ἡ Ζωγράφου Κυρίῳ προσάλασα, τοὺς σοὺς υἱοὺς τέσσαρας καὶ εἰκοσι τῷ πατρὶ, θείους ὁσιομάρτυρας ὡς ὁλοκαυτώματα ἱερὰ, περὶ τελειωθέντας ὡς ἀνδρικῶς τὴν πλάνην λατινοφρόνων θοιαμβεύσαντες».

Δὲν ἦτα πατριαρχικὸν σήμαμα ἡ Μονὴ αὕτη π. Θεόκλητε; Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ὁδὸς «ἀθλήσεως νομίμου» ἔπρεπε νὰ κλεισθῇ εἰς τοὺς «πέργους τοῦ ὁνειροπλόου ἱσπανοῦ συγγραφέως»; Ἐθυσιάσθησαν διὰ νὰ φυλάξουν τὴν πατρίαν εὐσέβειαν. Εἰάν ἦσαν σήμερον οἱ ἅγιοι μάρτυρες θὰ ἐκαλοῦντο «χρὴδὴν ὄχλος» ἀπὸ τοῦ ὁσιολογιστάτου. Τί περισσότερον ἔπραξαν οἱ σημερινοὶ τεσσαράκοντα Ἐσφιγμενίται Πατέρες; Ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Μονὴν τῶν ἀπειλούμενων μὲ θάνατον ἐπειδὴ δὲν θέλουν νὰ μνημονεύσων τὸν οἰκουμενιστὴν, λατινόφρονα καὶ τὸν ἀδελφόν τῶν προσφιλῶν σας Μουσουλμάνων μὲ τοὺς ὁποίους ἔχετε ἓνα Θεόν!

Καὶ σὺ δὲ σεπτὴ Σκήτη τῶν Καρυῶν, ἵνα τί σὺ χορεύεις καὶ γάννυσαι; καὶ γὰρ καὶ σὺ τέκνα σου προσήνεγκας τῷ Χριστῷ στεφῶς ὁσιομάρτυρας, εἶψαι ἐκτιμῆντας τὰς κεφαλὰς, ὡς ὑπερασπισθέντας τῆς τῶν Πατέρων δόξης, καὶ τὴν Λατίνιον σκλητεύσαντας».

Νῦν δέ, «οὐ χορεύει» ἀλλὰ πενθεῖ ἡ Σκήπη τῶν Καρυῶν καθ' ὅτι ἐν αὐτῇ ὄχι μόνον ὑπεδέχθησαν τοὺς μεταδίδοντας τὰ θεία Μυστήρια εἰς τοὺς Λατίνους, Ποιμένα καὶ Νικώδημον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι πίσεις καὶ διώξεις κατὰ τῶν ἁγιορειτῶν Πατέρων ἐξ αὐτῆς πηγάζει.

Σήμερον, ὁ πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἡγεῖται τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ «νέου Βέγκου» καὶ ποδοπατεῖ ὅσα ὁ ἴδιος ἔγραψε καταδικαζόντων τὴν ψυχικὴν νεκρότητα του.

Ἰδοὺ τί ἔγραψε ὁ νέος «Χρυσόστομος Παπαδόπουλος» κατὰ τὸ 1962 («Ἀθηναῖα ἄνθη» σελ. 193) περὶ τοῦ παλαιοῦ καλανδαρίου (Σχόλια ἐπὶ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου):

«Θεοφοῦμεν ἀναγκασίον γὰρ ὑπομνήσωμεν ἐνταῦθα πόσον συνδεδεμένοι εἶναι τὸ διορθούμενον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, ἄφ' οὗ κατενόηθη τὸ ἀδύνατον τῆς ὑπόθεσεως τοῦ πρώτου ἀνευ τῆς ἀναθεωρήσεως καὶ προσαρμογῆς καὶ τοῦ δευτέρου. Ἐάν ἡ πρόχειρος μεταλήθη κατὰ δέκα τρεῖς ἡμέρας ἔλκε ὀριστικῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, οὐδεμία ἐντεῦθεν ἀνάγκη γὰρ προσέκωπτε περὶ μνείας πασχαλίου, ἐπὶ ἀνατροπῇ Κανόνος τῆς α' Οἰκουμένης Συνόδου».

Ὡστε οἱ παλαιοημερολογίται βλέποντες μακρὰν, δικαίως διαμαρτύρονται δι' ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ εἰπωμεν τινα διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ 1924 ἀποτελεῖ μέγαν πειρασμὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐσανδάλισε χιλιάδας συγκυρίσεων. Τὸ ἡμερολογιακὸν ἐπύχρανε πιστοῦς, ὠδήγησεν εἰς ἀπειθείαν εἰς χωρισμὸν, εἰς δημιουργίαν ἰδίας Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότις ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας διεσπάσθη. Εὐσεβέστατοι Χριστιανοὶ ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν λοιπῶν πιστῶν. Καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι. Πολλοὶ χιλιάδες κατὰ συνείδησιν ἀδελφῶν θρησκουμένων. Προσβλέποντες ἐκ τούτου διάσπαισις, ἀνταγωνισμὸς, ἐκατέρωθεν ἄμυνα. Ἠκολούθησαν διωγμοί, ἐλέγχθησαν ἅπαντα ἐτέθη ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ κανονικὴ εὐστάθεια τῆς Ἐκκλησίας. Κόμματα ἐπὶ κομμάτων ἐσχηματίσθησαν. Καὶ διερωτᾷ ὁ θεαύφαντος καὶ ἀσάφης χιτὼν τοῦ Κυρίου. Τί παθαίνει εἰς ταῦτα οἱ παλαιοημερολογίται; Ἄν θρασυαὶ εὐλαβίστατοι καὶ ἀπλοὶ, φοβούμενοι περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των; προσετήρησαν σιγκακιονχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρὸς καιρὸν ἔχουν κακῶς ἐννοουμένην εἰρήνην.

Πολλοὶ τοὺς ἀνόμασαν ὄχλον. (Σ.Σ.: ὁ ἴδιος τώρα τοὺς ἀποκαλεῖ «χρὴδὸν ὄχλον»). Ἡ λέξις εἶναι ἄστοχος καὶ ἀντιχριστιανικωτάτη. Ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὸν τὸν ὄχλον ἐπαναπαύεται. Ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Παῦλος ἐνομοθετεῖ. Χάριν αὐτοῦ οἱ Πατέρες ἐδογματίσθησαν. Παρὰ θρασὺ νὰ εἰπωμεν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἀληθῶς ἐκλεκτοί.

Τὸν Παῦλον τὸν ἐκατηγόρησαν ὅτι εἶχε περιμαζέψει ὅλους τοὺς πληβείους τῆς Μεσογείου διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀπαντᾷ ἐγκωχόμενος: «οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς» ἀλλὰ τὰ μυστὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχῇ...»

Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ποῖοι ἀντέδρασαν κατὰ τῆς Εἰκονομαχίας.

Καὶ συνεχίζει ὁ π. Θεόκλητος:

Ἡ οἰκείωσις τοῦ πρῶτου ημερολογιτικοῦ κόσμου ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας θὰ προσεπύριξε αὐτῇ πλήθη λαοῦ, θρησκοκύνοντα μὲ συνέπειαν, φροναρούντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα νὰ θυσιάσθωσιν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ καλὸν τῆς. Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὑποχρεωμένη γὰρ ἐνθυμηθῇ τὸν λόγον τοῦ Ἀπ. Παύλου «εἰ ἀλλήλους δάκνετε, ἀλλήλους κατεσθίετε, σκοπεῖτε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε».

Καὶ ἐν σελίδι 203 «Ἠμερολογιακῶν παραλειπόμενα» γράφει:

Ἡ ἀντικανονικὴς πραγματοποιηθεῖσα μονομερὴς εἰσαγωγή τοῦ διορθούμενου Γρηγοριανοῦ Ἠμερολογίου εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν, μεθ' ὅλων τῶν ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον δεκαετηρίδας θλιβερῶν συνεπειῶν παρέσχε εἰς αὐτὴν καὶ ἐν πολιτισμότητον διδάγμα. Τὸ διδάγμα τοῦ σεβασμοῦ εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, διδασκόντων αὐτῶν τῶν μὴ μετακινήθέντων ἀπὸ αὐτὰς παλαιοημερολογιτῶν.

Καὶ προχωρεῖ παρὰ κάτω:

Ὅσοι ἀποδέχονται τὴν παρουσίασιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσοδύναμον μὲ τὰς Ἁγίας Γραφὰς καὶ ἀγωνίζονται διὰ αὐτήν, εἶναι ΜΑΡΤΥΡΕΣ τῇ παρουσίᾳ. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν, ὅτι οἱ καλούμενοι παλαιοημερολογίται προσέφεραν ἀντιπολόγητον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἐμμονῆς των εἰς τὸ παλαιὸν Ἠμερολόγιον.

Πολλὰς κατηγορήθησαν οἱ παλαιοημερολογίται ὡς ἀπηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ. «Ἐἶναι ἄδικαι ἡ κατηγορία. Ἐφόσον πρόκειται περὶ θέματος σχετιζομένου μὲ τὴν θρησκευτικὴν των συνείδησιν, ἀποδοκιμαζομένην ἐν τῷ σεβασμῷ τῶν ὁρθοδόξων παραδόσεων.

Ἐνδέχεται, βεβαίως, γὰρ μὴ καλῶνται ἀπολόγους ἐξ ἀπόψεως κανονικῆς ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ τὸ ζήτημα τελεῖ ἐν ὑποδιᾷ, ἀλλ' ἡ οὐσία παραμένει τοιαύτη ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, οὐδαμῶς ἀκλίμακτος κανονικῶς γὰρ μὴ δικαιούται νὰ ἀξιοῖ ὑπακοήν.

Πῶς ὅμως τώρα αὐτὸς ἐπιβάλλει ὑπακοήν εἰς τὴν Γ. Μ. Εὐφριγένου πρὸς τὸν νεοημερολογίτην καὶ οἰκουμένην Πατριάρχην, ἃς κρίνῃ ὁ ἀμερόκλητος ἀγαγνώστης.

Καὶ συνεχίζει:

Ἐάν εἶχομεν ζῶσαν Ἐκκλησίαν καὶ συνεχόμεν ἡ ἐκ τῆς ἀγωνίας διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προσάσπισιν τῶν ἐριτίμων ὑποθηρῶν τῆς ἀκοιμήτου Ὁρθοδοξίας μας θὰ ἔπρεπε γὰρ περιβάλλῃ μὲ σεβασμὸν, στοργὴν καὶ ἀγάπην τοὺς ἀγνοοῦς καὶ ἐνθουσιώδεις πιστοὺς ἱ-

διάς, εἰς τοὺς δυσχεμεῖρους καιροὺς μας καθ' οὓς ἐν τῷ κλίματι αὐτῆς δεινὸς ἐγείρεται πόλεμος κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας παρ' ὀρθοδόξων καὶ μὴ.

Καὶ καταλήγοντας τὰ «Ἡμερολογιακὰ παραλειπόμενα» γράφει τὰ ἑξῆς καταληπτικὰ:

«Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίσῃ ν' ἀνασυνδέσῃ τὸν διακοπέντα δεσμὸν τῆς μετὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, εἰναι ἀπαραίτητον ὅπως ἐγκολιαθῇ τοὺς ἀσχητικούς παλαιοημερολογίτας, οἵτινες ἀποτελοῦν ζῶσαν πραγματικότητα, ὡς ἐκείνη τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἀπὸ τε ἀπόψεως ὀρθοδόξων φρονημάτων, ἡθικοῦ βίου καὶ ἰδιαζούσης πνευματικότητος.

Αὐτὰ ἔγραψεν τότε ὁ π. Θεόκλητος καὶ προσέφερον ὄντως ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τώρα, ὁ καίμενος δι' ὀλίγην φιλοδοξίαν ἀποκαλεῖ τοὺς Ζηλωτὰς καὶ τοὺς παλαιοημερολογίτας «χίδην ὄχλον», «παρυσυναγωγὴν», «αἵρεσιν», «σχισματικούς» κ.λ.π.

Μήπως καὶ ὁ Βέκκος δὲν ἐριστακίσθη διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν; Ὅταν ὅμως ἐγένεν Πατριάρχης ἡρηνθίη, φεῦ, ὁ ταλαίπωρος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, τὰ ἴδια δὲν εἶπεν πρὶν γίνῃ Ἀρχιεπίσκοπος;

Ἐὰν δικαιολογῇ τὴν στάσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν πόσον δικαιολογημένη δὲν εἶναι ἡ σημερινὴ στάσις τῆς Γερᾶς Μ. Ἐσφριγμένου, ὅπου δὲν ἀντιστέκεται μόνον τῷ Νεοημερολογίτῃ Πατριάρχῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ λατινόφρονι καὶ παναιρετικῷ οἰκομηνιστῇ.

Μὲ τὰ ἴδια του τὰ λόγια ὁ π. Θεόκλητος ἐγένε δῆμος τῆς Ὀρθοδοξίας αἱρετικός καὶ ἀποστάτης, μετὰ τὸ νὰ ὑπερβαίνεται καὶ νὰ ἐκπροσωπῇ τοὺς αἱρετικούς τοῦ Φαναρίου.

Ἄλλ' ὃ ἐσφαζόμενοι ἀγιορεῖται Πατέρες, ὑψώνομεν τὰς χεῖρας μας πρὸς τὸν οὐρανὸν παρακαλοῦντες ἡμᾶς, ὅπως ἱκετεύσῃτε τῇ Μεγάλῃ Μητρὶ ἡμῶν καὶ Προστάτῃ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου Κυρία Θεοτόκω, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, σκέποντας ἡμᾶς καὶ ἐνδυναμώνοντας τῇ ὥσθ ταύτῃ ἵνα ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἀνακηρύσσομεν πάντες μετὰ τῶν ἀγωνιζομένων Ἐσφριγμενιτῶν Πατέρων καὶ ἀδελφῶν μας τὸ «Ὀρθοδοξία ἢ Θάνατος». Ἀμήν γένοιτο.

Ἐσφτῇ ἁγ. Πατέρων, 3)6)74 (π. ἡμ.)

ΣΑΒΒΑΣ Τεραμόναχος

Σιμωνοπεριτῆς

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς ἐπικοινωνίας των.

Εὐλαβεῖς ποιήσατε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ

(Λευτ. 15.31)

«Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ»

(Ψαλ. ME')

«Σὺ Θεὲ αἰῶνε διὰ τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ τὰ πάντα ἐποίησες, καὶ δι' αὐτοῦ τῆς πρεπείτης προνοίας ἀξιώνεις, διὰ τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπαρξίν ἐχάρισες, καὶ τὸ καλῶς ὑπάρχειν ἐδώκεις. Θεὲ καὶ πατέρα τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, ὁ δι' αὐτοῦ πρῶτον ἐποίησες Χερουβὶμ, Σεραφείμ, αἰῶνας, στρατιάς, δυνάμεις καὶ ἔξουσίας, ἀρχάς καὶ θρόνους, ἀρχαγγέλους καὶ ἀγγέλους, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐποίησες τὸν φαινόμενον τούτον κόσμον πᾶσι κατοικοῦμε, καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχον ἐν αὐτῷ. Σὺ εἶσαι πᾶσι ἔστησες τὸν οὐρανὸν ἁσάν καμάραν καὶ σάν σκιερὴν ἀλώσας, καὶ τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός ἐθεμελίωσες, διὰ τῆς γνώμης σου μόνον ἐστερέωσες τὸ στερέωμα, τὸν οὐρανόν, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα ἐκατασκεύασες, σὺ βγάξεις τὸ φῶς ἀπὸ τῆς ἀποθήκης σου, καὶ ὅταν τὸ μαζεύεις, φέρνεις τὸ σκότος, εἰς ἀνάπαυσιν ὅλων τῶν ζώων πᾶσι γιγνόνται εἰς τὸν κόσμον, σὺ πᾶσι ἔβαλες τὸν ἥλιον νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν ἡμέραν, εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν σελήνην νὰ φωτίζῃ τὴν νύκτα, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀστέρων ἐξαγοράφεις εἰς τὸν οὐρανόν εἰς αἶον τῆς μεγαλοπρεπειᾶς σου.

Ἐποίησες τὸ ὕδωρ νὰ πίνωμε καὶ πρὸς καθαρισμὸν μας, ἄερα πᾶσι δίνει ζοὴν διὰ τῆς ἀναπνοῆς, καὶ φωνῆς ἀπόδοσιν διὰ τῆς γλώσσης κτιώσεως τὸν ἄερα, καὶ ἀκοὴν βοηθουμένην ὑπὸ τοῦ ἄερος, νὰ ἀκούωμεν τὴν προσκίπτουσαν καὶ εἰσδεχομένην λαλιάν εἰς τὰ αὐτιά μας. Ἐποίησες πῦρ διὰ νὰ παρηγορούμεθα εἰς τὸ σκότος, νὰ ἱκανοποιώμε τις ἀνάγκης μας, νὰ θερμαινόμεθα καὶ νὰ φωτιζόμεθα ὑπ' αὐτοῦ. Ἐχώρισες τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὴν ξηράν, καὶ τὴν μέν θάλασσαν μᾶς τὴν παρουσίασες πλοίων, δηλαδή νὰ τὴν περνοῦμε μὲ τὰ πλοῖα, τὴν δὲ ξηράν, διὰ τῶν ποδῶν μας περιπατητέαν, καὶ τὴν μέν θάλασσαν τὴν ἐγέμισες ψάρια μικρὰ καὶ μεγάλα, τὴν δὲ γῆν ἐπλήρωσες μὲ ἄγρια καὶ ἡμερα ζῶα, μὲ φυτὰ καὶ βότανα τὴν ἐστεφανώσες μὲ ἄνθη τὴν ἐστόλισες καὶ μὲ σπέρματα τὴν ἐπλοῦτισες. Σὺ κατασκεύασες τὴν μεγάλην θάλασσαν, θέσας εἰς αὐτὴν κοίλωμα, ἁλμυρὸν ὕδατον ἀπέραντα πελάγη, τὴν περὶφραξες μὲ πόρτες, δηλαδή μὲ τὴν ψιλή ἄμμο. Καὶ πότε μὲν διὰ τῶν ἀνέμων τὴν ἀνεβάσεις εἰς ὕψος βουνῶν, πότε δὲ τὴν στρώσεις ἐπίπεδον ὡς πεδιάδα, καὶ πότε δὲ τὴν καταπραΰνεις καὶ γαληνεύεις καὶ πλέουν τὰ πλοῖα ἀφόβως εἰς αὐτήν. Διὰ τοῦ Χριστοῦ σου, ἔξωσες τὸν κόσμον μὲ ποταμούς, καὶ μὲ τοὺς χειμῶνας τὸν κατακλύζεις, μὲ πηγὰς ἀστείρευτες μουσκεῖνεις ὅλην τὴν γῆν, καὶ διὰ τῶν ὀρέων (βουνῶν) ἐσφρίζεις ὡς ἐν βάσιν ἀσάλευτον, καὶ ἀσφαλὴν τὴν γῆν. Ἐγέμισες τὸν κόσμον καὶ τὸν ἐστόλισες μὲ βότα-

να αρωματικά και θεραπευτικά, με ζωα πολλά και διάφορα, ισχυρά και αδύνατα, φρούσματα και χρήσιμα προς εργασίαν, ἡμερα καὶ ἄγρια, φιδίων στρογγυλούς. Πουλίων διαφόρων ἤχους ὀφείεις, κύκλους ἐτών, ἀριθμούς μηνῶν καὶ ἡμερῶν, τάξεις ἐποχῶν, περαστικά σύννεφα βροχερά εἰς αὐξησιν καρπῶν καὶ ζωὴν ζῶν ἀνέμους πνέοντας ὅταν προσταχθῶν παρὰ σοῦ, καὶ πλήθος φυτῶν καὶ βοτανῶν. Καὶ ὄχι μόνον τὸν κόσμον ἐποίησες, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπλασες καὶ ἔδωκες ἐν αὐτῷ, καὶ στολίδι τοῦ κόσμου αὐτὸν ἀνέδειξες, εἰπες δὲ εἰς τὴν σοφίαν σου (δηλ. τὸν Χριστόν) «ποιήσωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ κατ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ». Δι' αὐτὸ καὶ ἐποίησες αὐτὸν ἐκ ψυχῆς ἀθανάτου καὶ ἐκ σώματος διαλυομένου, καὶ τῆς μέν ψυχῆς ἐκ τοῦ μηδενός ἢ ὑπαρξίς, τοῦ δὲ σώματος ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων (πυρρός, ὕδατος γῆς καὶ ἀέρος) ἢ σύνθεσις. Καὶ ἔδωκες εἰς αὐτόν, εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λογικὴν διάκρισιν εὐσεβείας καὶ ἀσεβείας, καὶ παρατήρησιν δικαίου καὶ ἀδίκου πράγματος, εἰς δὲ τὸ σῶμα τὰς πέντε αἰσθήσεις (ὄρασις, ἀκοή, ὀσφρησις, ἀφή, γεύσις), καὶ τὴν μετακίνησιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἐκρήσεις. Σὺ Θεέ Παντοκράτορ διὰ τοῦ Χριστοῦ παραδείσῳ ἐν Ἑδέμ κατὰ ἀνατολὰς ἐφύτευες, καὶ τὸν ἐστόλισες μετὰ διάφορα καρποφόρα δένδρα, καὶ εἰς αὐτόν, ὡσάν εἰς πολυτελέστατον τραπέζην ἔβαλες τὸν ἄνθρωπον, καὶ νόμον ἔδωκες ἐσπερικῶν ἔμρυτον ὅπως ὅταν θέλει, ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ ἔχει τὰ σπέρματα τῆς Θεογονίας, (δηλ. Θεοφοβοῦμενος).

Ἀφοῦ τὸν ἔμπλασες εἰς τὸν παράδεισον, ἀφησες εἰς αὐτόν τὴν ἐξουσίαν, ἐκ πάντων τῶν καρπῶν νὰ τρώῃ, ἐνός μόνον δένδρου τὸν καρπὸν ἀπηγόρευες, νὰ μὴν γευθῇ, (καὶ τοῦτο ὄχι ἀπὸ φθόνου), ἀλλὰ ἐὰν φυλάξῃ τὴν ἐντολὴν, ὡς μισθὸν ἀθανασίαν θὰ ἐλάβη. Ἀμέλησε ὁμως τὴν ἐντολὴν καὶ ἐγεύθη ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, ἀπάτη τοῦ ὄφρος καὶ συμβουλῇ τῆς γυναίκος, ἐκ τοῦ παραδείσου δικαίως τὸν ἐξεδίωξες, ἀλλὰ ὡς ἀγαθὸς εἰς τέλος νὰ χαθῇ δὲν τὸν ἀφήσες, διότι πλάσμα δικό σου ἦταν, ἀλλὰ ὑπέταξες αὐτὸν εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τῶν ἰδεώτων καὶ τῶν κόπων τοῦ νὰ ἐξοικονομῇ τὴν τροφὴν τοῦ ἐνεργουῦτος νὰ φυτρώσῃ καὶ νὰ αὐξάνῃ καὶ νὰ παχύνῃ. Δι' ἀλίγον χρόνον τὸν ἐκοίμησες (διὰ τοῦ θανάτου), καὶ δι' ὄρκου καὶ πάλιν εἰς ἀναγέννησιν (διὰ βαπτίσματος) τὸν ἐκάλεσες, καταργήσας τὸν θάνατον, καὶ ζωὴν ἐξ ἀναστάσεως ὑπεσχέθης, καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ (τοῦ Ἀδάμ) εἰς ἀναρίθμητον πλῆθος ἐξέχεας, τοὺς μένοντας εἰς σὲ ἐδόξασες, τοὺς δὲ ἀποστάτας ἐκόλασες.

..(Διαταγαὶ Ἀποστόλων Η' XII. Ἰάκωβος Ζεβεδαίου).

Η ΤΥΧΗ

(Μακάριοι ἐσμέν Ἰσραὴλ, ὅτι τὰ ἀρεστά τῷ Θεῷ γνωστά ἡμῖν ἐστίν (Βαρούχ 4.4)).

Ὅτι οὔτε τύχη, οὔτε πεπρωμένον, οὔτε ζωδιὸν κυβερνᾷ τὴν ζωὴν μας φανερόν εἶναι ἐξ αὐτῶν ποὺ θὰ εἴλαμεν. Ἄν ἐκ τῆς τύχης ἢ τοῦ πεπρωμένου ἢ τοῦ ζωδίου ἢ τῶν ἀστέρων ἐξηρτῶντο τὰ γινόμενα πάντα, καὶ ὄχι ἐκ τῆς προαιρέσεως τῶν ἀνθρώπων, τότε διατὶ δέσνομε τὸν δούλον μας ὅταν μᾶς κλέβῃ; Διατὶ ὅταν συλληφθῇ ἡ γυναῖκα ἐν μοιχείᾳ τὴν σένομε εἰς τὸ δικαστήριον; Διατὶ ὅταν πράττης αἰσχρά ἔργα αἰσχύνεσαι; Διατὶ δὲν ὑποφέρεις λόγια ὑβριστικά, καὶ ἐὰν σὲ ὀνομάσῃ κάποιος μοιχόν, ἢ πόρνον, ἢ μέθυσον, ἢ κατὰ τέτοια, ὕβριν αὐτὸ τὸ λέγεις; Διότι ἐὰν ἐμμερτώῃς χωρὶς τὴν θέλησίν σου, τότε οὔτε ἔγκλημα εἶναι, οὔτε ὕβρις λέγεται τὸ γινόμενον. Ὅμως ἐσὺ τοὺς ἀμαρτανόοντας δὲν τοὺς συγχωρεῖς, καὶ ὅταν πράττεις αἰσχρά ἔργα γτρέπεσαι, καὶ προσπαθεῖς νὰ μὴν τὸ μᾶλλον καλεῖς ἄλλος, καὶ ὅτι κακὸ σοῦ κάνουν οἱ ἄλλοι, ὑβριστὰς καὶ παλημανθρώπος τοὺς νομίζεις, καὶ ἀξίους τιμωρίας. Δι' ὅλον αὐτῶν διὰ τοῦ τρόπου σου, δείχνεις ὅτι ὄχι κατ' ἀνάγκην ἀλλὰ κατὰ προαίρεσιν ποιοῦμε ὅλα τὰ ἔργα μας ἐλευθέρως.

Αὐτοὺς, ποὺ κατ' ἀνάγκην πράττουν τὰ ἔργα τους, τοὺς συγχωροῦμε, π.χ. ἐὰν ἓνας δαιμονιζόμενος μᾶς σχίσῃ τὸ ἔνδυμα, ἢ μᾶς κτυπήσῃ, ὄχι μόνον δὲν τὸν κακίζομε, ἀλλὰ καὶ τὸν συγχωροῦμε καὶ τὸν συμπαινοῦμε, διότι οὐχὶ ἐκ τῆς προαιρέσεώς του μᾶς ἔκαγε αὐτά, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀπαιρίας τοῦ δαιμονίου. Ὅποτε ἐὰν ὅλα τὰ ἀμαρτήματα ἐξ ἀνάγκης ἢ ἐκ τῆς τύχης ἐγίνοντο, θὰ τὰ ἐσυγχωροῦσαμε, ἐπειδὴ ὁμως γνωρίζομεν, ὅτι ὄχι ἐξ ἀνάγκης γίνονται διὰ τοῦτο δὲν συγχωροῦμεν, οὔτε τὰ ἀφεντικά τους δούλους, οὔτε οἱ ἄνδρες τὶς γυναῖκες, οὔτε οἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρες, οὔτε οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητάς, οὔτε οἱ πατέρες τὰ τέκνα, οὔτε οἱ ἀρχόντες τοὺς πολῖτες, ἀλλὰ πικροὶ ἐξετάσται τῶν ἔργων καὶ τιμωροὶ σκληροὶ γινόμεστε καὶ στὰ δικαστήρια τρέχομε καὶ ξύλο δίνομε, καὶ ἀπότομες παρατηρήσεις χρησιμοποιοῦμε, καὶ τὰ πάντα πράττομε διὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξωμεν αὐτοὺς ἀπὸ κακῶν.

(Μέγας Ἀθανάσιος Τόμος 35ος Ἐκμηνεῖα εἰς τὸν Κατὰ Ματθαίου).

ΠΟΙΟΙ ΕΙΣΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

(«Ὅδὸς πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» Ματ. Ζ'. 21)

Πάντες οἱ ποιῶντες καλὰ ἔργα πιστοὶ καὶ ἀπιστοὶ, ἄραγε θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν; Ὁ Κύριος λέγει «Ἀμὴν λέγω σοὶ ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ δι' ὕδατος καὶ πνεύματος οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς

Ἑγυύλιοι

Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ εὐσεβῇ λαὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Πανοσιολογιώτατοι καὶ Αἰδουσιμώτατοι Λειτουργοὶ τοῦ Ἱεροῦ, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περὶ πόθητα Χάρις ἡμῖν καὶ εὖλοος καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δ' εὐχὴ καὶ εὐλογία.

ἡμερῶν, εὐρέθημεν ἐξ ἁμαρτιῶν μας, ὡς Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος, πρὸ κρισιμωτάτων στιγμῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἠπειλήθη ὑπὸ τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν μας αὐτῇ αὐτῇ ἡ πατρίδα ἡμῶν πίστις καὶ ἡ ὑπόστασις τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν Ἐθνους.

Καθῆκον οὖτω ἐπιτακτικὸν τυγχάνει παντὸς Ἑλ-
 Ὡς εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι, μόλις πρὸ ὀλίγων

τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ἰωαν. 3.5), εἶναι φανερόν ὅτι οὐδεὶς ἀδάπνιστος δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Περὶ ἀπίστων πραττόντων καλὰ ἔργα ἕνα ἐκ τῶν δύο λαμβάνουν. Ἡ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἐδῶ, εὐημεροῦν καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ ὡς μισθὸν τῶν καλῶν τῶν ἔργων, ἢ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἐλαφροτέρως ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀπίστους κολάζονται. Ἄν δὲ καὶ γεγραπτα «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη, παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι» (Ρωμ. 2.10) μὴ θαυμάσιος. Διότι περὶ τῶν πρὸ Χριστοῦ, ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀπόστολος.

(Μέγας Ἀθανάσιος τόμος 35. Πρὸς Ἀντίοχον Ἀρχόντα)

ΠΟΤ ΘΑ ΓΕΝΝΗΘΗ Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

«Βλέπε μή τις ἡμᾶς πλανήσῃ, πολλοὶ γάρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματι μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός» (Ματθ. 24.5)

Ὁ Ἀντίχριστος ἐκ τῆς Γαλιλαίας θὰ ἔλθῃ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦλθεν καὶ ὁ Χριστός. Ἡ Γραφὴ λέγει: Σκόψιμος λέοντος Δάν, καὶ ἐκπηδήσῃ ἐκ βασάν» (Δευτερ. 33. 22). Λοιπὸν ἐκ τῆς φυλῆς Δάν, καὶ τοῦ χωρίου Βεσθάν, ἢ Βεσθεάν, ἢ κάποτε Σκυδόπολις, καὶ παλαιότερα Βασάν, τῆς Παλαιστίνης ἐκεῖ θὰ γεννηθῇ. (Περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, πολλὰ εἶναι νὰ λέγωμεν, ἂν ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέψῃ, ἀργότερα, θὰ ἐξηγήσωμε λεπτομερῶς, ἵνα φυλαχθῶσι τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὁ γράφων).

(Ἐκ τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου τομ. 35ος Πρὸς Ἀντίοχον Ἀρχόντα).

ληνος, κατὰ τὰς κρισίμους ταύτας στιγμὰς τὰς ὁποίας διερχόμεθα, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἀρχόντος μέχρι καὶ τοῦ κατωτάτου πολίτου, ἢ ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀδιαφορίας τῆς ἐποχῆς μας ἀφύπνισις, τὸ προσηματικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν πίστιν, ἢ δι' ἔργων ἀληθῆς μετάνοια καὶ ἡ ἐνθερμος προσευχὴ πρὸς τὸν Ἱεροῦ, ἵνα ἀποτρέψῃ πᾶσαν μελλοντικὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἀλλοφύλων, ἐναντίον τῆς φιλότιμης ἡμῶν Πατρίδος.

Τὸ γεγονὸς τῆς προσωποῦ ἀποσοβήσεως τῆς μετὰ τῆς Τουρκίας συρράξεως τοῦ Ἐθνους μας, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐπαναστασῇ ἡμᾶς, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἐπευξήσῃ τὴν ἐπαγρύπνησίν μας καὶ τὰς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον δεήσεις ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὁποίας καὶ ἀναχαχίσθη ὁ πόλεμος καὶ ἐδόθη ἡμῖν καιρὸς μετανοίας.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, εὐρεθείσα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ἐπιστρατευθέντων τέκνων τῆς Πατρίδος μας, ἐξαπέλυσε τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1192 ἐγκυκλίον της, πρὸς ἀπαντας τοὺς εὐλαβεῖς αὐτῆς Ἱερεῖς τε καὶ λαϊκούς, δι' ἧς συνηγορεῖ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ὀρισμένα μέλη γονεῖς ἢ τέκνα ἐπεστρατεύθησαν, καὶ τὴν καθιέρωσιν παρακλήσεων πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον διὰ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ πολέμου.

Νῦν ἔρχεται διὰ τῆς παρουσίας ἐγκυκλίου της κατὰ τὴν τῆς προσωποῦ ἀποσοβήσεως τοῦ πολέμου ν' ἀπευθύνῃ: α) πρὸς τοὺς Ἑλληνας Κυβερνήτας β) πρὸς τὴν ἐπίσημον τοῦ Κράτους Ἐκκλησίαν καὶ πάντα Ἑλληνα πολίτην καὶ γ) πρὸς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς Ἑνθότους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς Ἑλλάδος τὰ κατωτέρω:

1) Θεομὴν καὶ ἐπιβαλλομένην παράκλησιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ὅπως ἐν τῷ πλασιῷ τῶν προσπαθειῶν της, πρὸς ἀντιμετώπιον τῶν πολλαπλῶν προβλημάτων τῆς Χώρας μας, ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπαναφορὰν τῶν τιμῶν καὶ Ἱερῶν Συμβόλων τοῦ Ἐθνους μας, καὶ δὴ τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τῶν κοντῶν τῶν Ἑλληνικῶν σημαῶν, τῶν πηλίκων τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Χώρας μας, τῶν νομισμάτων, καὶ παντὸς δημοσίου ἐγγράφου. Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν Ἐθνικῶν ἡμῶν πόθων καὶ τῶν πεπορευμένων τῆς φυλῆς μας, ἐπιβάλλει τὸν ἀρρηκτικὸν σύνδεσμον τῶν Ὁρθροδοτικῶν ἡμῶν πεποιθήσεων καὶ Ἐθνικῶν Ἱ-

δεωδὼν πρὸς τὰ ἀνωτέρω σύμβολα πρὸς κατάπαισιν τῶν ἀνησυχιῶν τῶν εὐσεβῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ τὴν πλήρη πνευματικὴν ἐνότητα τοῦ Ἑθνους ἡμῶν κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας περιστάσεις.

2) Σύστασιν πρὸς τὴν ἐπίσημον τοῦ Κράτους Ἐκκλησίαν, ὅπως κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας στιγμὰς τοῦ Ἑθνους μας, ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, ἐπανεξετάζουσα ἀντικειμενικῶς τὸν ἐπαιρητὸν νεοτερισμὸν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὃν εἰσέγαγεν ἐν ἔτει 1924, ὅλας ἀντικανονικῶς καὶ αὐθαγέρως, εἰς τὴν θείαν λατρείαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐπαναφέρει δὲ τὸ πατρίον ἑορτολόγιον καὶ ἐνῶσιν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ κατασχόντῃ παντὸς ὑπαιναντίου (αἰρετικῶν, χιλιαστῶν, μασσόων καὶ ἀθέων) καὶ πρὸς βεβαίαν καὶ ἀσφαλὴ νίκην τοῦ Ἑθνους ἡμῶν, κατ' οἰκουμένην μελλοντικῶς ἐπιδομένης καὶ

3) Θεομὴν παρόκλησιν πρὸς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὅπως ὑπὸ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ αἰγίδα τῶν κατὰ τόπους οἰκείων Ἐπισκόπων τῆς κατ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερῶν αὐτῶν πραγματοποιήσουν ὁλοκλήριον εὐχαριστήριον δέησιν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἁγίους διὰ προσβειῶν, τῶν ὁποίων καὶ ἠρώδουν ὁ Κύριος νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν κίνδυνον τοῦ πολέμου ἐκ τῆς εὐλογημένης ἡμῶν Χώρας καὶ πάντα ταῦτα πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.

Αὔξέντιος

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ Γ. Ο. Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΝΙΓΥΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ
ΛΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 1192

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7)20 Ἰουλίου 1974

ΠΡΟΣ: Τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν Εὐσεβέστατον Λαὸν τῆς κατ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Χαίρει ὑμῖν καὶ εἰρήνῃ ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Ἡ ὥρα τοῦ ὑπερτάτου πρὸς τὴν Πατρίδα χρέους, ὡς φορέας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ Ἑθνοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ἐσήμανε.

Οἱ προαιώνιοι ἐχθροὶ τοῦ Περιουσίου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, «ἤρσαν κεφαλὴν καὶ ἐβουλεύσαντο» κατὰ τῶν προβάτων τῆς Παίμνης τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Πατρίς ἐσάλπισεν ἤδη τὸ σάλπισμα τοῦ

συναγερομένου, καλοῦσα τοὺς πάντας, νέους καὶ γέροντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς.

Καὶ οἱ μὲν νεώτεροι μεταβαίνουν ἤδη εἰς τὸ μέτωπον διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν τὸν εἰσβολέα, ἡμεῖς δὲ καλούμεθα νὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ πρὸς αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενεῖας των χρέος.

Διότι εἶναι ἀδιανόητον, αὐτοὶ μὲν νὰ θέτουν εἰς προφανὴ κίνδυνον τὴν ζωὴν των διὰ τὸ σύνολον, ἡμεῖς δὲ νὰ ἀδιαφορήσωμεν δι' αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενεῖας των.

Διὰ τοῦτο συριστόμεν πατρικῶς εἰς ὑμᾶς τὰ ἀκόλουθα:

1) Συνεχῇ πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Στρατηγὸν τοῦ Γένους ἡμῶν, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον προσευχῇ, περὶ τῆς κατὰ τῶν βαρβάρων νίκης. Κατ' ἐκαστὴν δὲ Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν, νὰ ψάλληται εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ ἐν τῇ μεγάλῃ εὐχαλογίᾳ παρακλητικὸς κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον, ἐπὶ προσδοκίᾳ πολέμου, μετὰ τῶν σχετικῶν εὐχῶν, καὶ νὰ μνημονεύονται ἐκφώνως τὰ ὀνόματα τῶν στρατευμένων τέκνων ἡμῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Προσκαμνίᾳ μυστικῶς.

2) Πρωτοβουλία τοῦ ἐρημεῖου καὶ τῶν ἐπιτρόπων ἐκαστοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, νὰ ἐγγράφουν εἰς καταλόγους ὅλας αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν, καὶ ἀπὸ γίνῃ ἡ διαπίστωσις τῆς οἰκογενεῖας αὐτῶν, νὰ διδῇται ἡ κατὰ τὸ δυνατόν βοήθεια εἰς τὰς πτωχὰς τοιαύτας. Πρὸς ἐξοικονόμησην δὲ τῶν ἀναγκαίων πόρων νὰ γίνῃ ἐπ' Ἐκκλησίας σχετικὴ ἐκκλησις πρὸς τοὺς ἐνορίτας.

3) Εἰς τὰς ἀγροτικὰς περιφερείας νὰ βοηθῶνται αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐπιστρατευμένων διὰ τῆς προσφοράς ἐργασίας πρὸς συγκομιδὴν τῶν καρπῶν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν.

4) Τὴν παροχὴν αἵματος διὰ τοὺς τραυματίας ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐφ' ὅλων τῶν δυναμένων, ἐπισκέψεις δὲ εἰς τὰ Νοσοκομεία ἔγθα εὐτοὶ νοσηλεύονται.

5) Ἐκκλησιᾶν πρὸς τὰς γυναῖκας ὅπως αἱ δυνάμεναι ἐξ αὐτῶν ἐπιτελέσουν τὰ καθήκοντα ἀδελφῆς νοσοκόμου διὰ τὴν περιποίησιν τῶν τραυματιῶν.

6) Πάντες νὰ θεωροῦμεν ἑαυτοὺς ἐπιστρατευμένους κατὰ τὴν περίοδον ταύτην καὶ νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι διὰ πάσαν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος θυσίαν.

Νὰ εἴμεθα δὲ ὑπερδέδοτοι περὶ τῆς τελικῆς νίκης, ἐφ' ὅσον ἀγωνίζομεθα ὑπὲρ βοιωτῶν καὶ ἐστίων «γὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν».

Πεποιθὸς εἰς τὴν διὰ τὸν Χριστὸν πρὸς τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν ὑπακοὴν σας, ἐπευλογῶ ὑμᾶς πατρικῶς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.
τῆς Ἑλλάδος

Αὐξέντιος

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10)23.7.1974

Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα καὶ τὸν Ἱερόν Κλήρον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις ὑμῖν καὶ εὐλογία καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, παρ' ἡμῶν δ' εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Τὰς ἡμέρας αὐτάς, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς παρατάξεως τοῦ κυροῦ Ματθαίου, προκειμένου νὰ ἐκφοβίσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐμποδίσουν τὴν διαδρομὴν τῶν ὁπαδῶν τῶν πρὸς τὴν μὴν ἐν Ἑλλάδι Κανονικῇ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ τῶν Γ.Ο.Χ., ἐκπαισθήσαν κατὰ ἑκατοντάδας λιβάλλους ἐναντὶν παιλαμάχων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγίου Πανασιολογιστάτου Ἀρχιεπισκόπου Νικηδύνου Μακροῦ, Γερμανοῦ Ἀθανασίου, Καλλιπιδίου Γισσινγκολοσταύλου, Λαμασκηνοῦ Ρέφρα, Ἱεροῦ Προπολίτου Προπολίτου καὶ τοῦ Διακόνου Στεφάνου Μακροῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀρμυδιότητος πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐξουσίας ἐπέβαλλον εἰς αὐτοὺς ἀλογία ἀπὸ πάσαν Ἱεροπρεψίαν!

Ὡς γνωστόν, δύο ἐκ τῶν ὡς ἄνω Κληρικῶν εἶναι ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἁγίων προσπαθειῶν τῶν κατ' ὁρθότατον νὰ ἀπαλλάξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἐπὶ 23 ἔτη ἁμαρτίαν τῆς υποδικίας τῆς Ἱερωνύμης τῶν μετὰ τὴν πρὸ τριετίας ἐκδοθείσαν ὑπ' ἀριθ. 16)15.9.71 ἀπόφασιν τῆς Μεζονος Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν θέτει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸν ὅρον ὅπως ἐνωθῶσι μετ' ἡμῶν διαλύοντες οὕτω τὴν παρασυναγωγὴν αὐτῶν.

Οἱ ἐν λόγῳ Πατέρες ἀνέμενον ἐπὶ τριετίαν ὅπως οἱ Ματθαϊκοὶ Ἐπίσκοποι συμμορφωθῶσι, καθ' ὃ ὑποχρεωμένοι καὶ δεσμευθέντες πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν λόγῳ Μεζονος Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐρ' ὅσον εἶδον ὅτι ἐπὶ ματαίῳ πλέον ἀναμένουν αὐτοὺς, μὴ ἐπαθῶντες νὰ συμμετέχουσιν ἐπὶ εἰς τὸ ἥδη συνεχιζόμενον ὑπ' αὐτῶν σχίσμα, ὑψοσαν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ προσφορικῶς καὶ γραπτῶς ἐβροντοφώνησαν εἰς αὐτοὺς τὸ «αἶν' ἔξεστι» νὰ σπλίζετε καὶ νὰ ταράσσετε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. διότι κατὰ τὸν Μέγαν Χρισόστομον οὔτε αἷμα μαρτυρικῶν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. ἔσχον ἐπίσης τὸ θάρρος νὰ υποδείξωσιν εἰς αὐτοὺς τὸ χρέος ἀλλὰ καὶ τὸ καθήκον τὸν ἐναντι τῆς Ἀποφάσεως τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, τὴν ὁποίαν σημειωτέον οἱ ἴδιοι ἀνίστατον ὡς ἰσοδύναμον πρὸς τὰς Ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ οὐκ ἐκτελεστικῶς ἐδεσμεύθησαν ὑπ' αὐτῆς, ὅπως χάριν τῆς εἰρημενείας τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ πρὸς ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν νὰ διαλύσιν τὴν παρασυναγωγὴν τὴν καὶ ἐνωθῶσιν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Μὴ εὐρόντες, δυστυχῶς, οὐδεμίαν ἀνταπόκρισιν παρὰ μόνον ἐγκαϊσμόν, ἀτομικισμόν καὶ κακίαν, καὶ μὴ θέλοντες νὰ εἶναι συνυπεύθυνοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν τοῦ

σχίσματος, ἀπεκήρυξαν αὐτοὺς καὶ ἐνώθησαν μετ' ἡμῶν.

Οἱ ἐν λόγῳ ἀξιοσεβαστοὶ Πατέρες, τῶν ὁποίων αἱ σχετικαὶ δηλώσεις—ἀποκηρύξεως εἶναι καταχωρημένα εἰς τὸ ἐκδοθὲν ἐσχάτως παρ' ἡμῶν τεύχος καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν» εἶναι κατὰ πάντα ἄξιοι συγχαρητηρίων καὶ «τῆς προεπούσης τιμῆς τοῖς Ὁρθοδόξοις ἀξιοθήσονται κατὰ τὸν ΠΒ' Κανόνα τῆς ΑΒ' ἁγίας Συνόδου.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος περιβάλλει ταύτους, καθὼς καὶ οἰονόητατε ἄλλον κληρικὸν ὅστις εἰς τὸ μέλλον ἤθελεν ἐνωθῇ μετ' ἡμῶν, μετὰ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης, τιμῆς καὶ ἀγάπης, καὶ θεωρεῖ, ἐν ὁμοφρονίῳ καὶ ἐπιτραχηλίῳ, ἀλλὰ καὶ συμφώνως τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων ἄνευ πάσης παρανομίας προῆξιν ἢ ἀνέργειαν γενομένην ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ματθαϊκῆς Παρασυναγωγῆς.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ἀθηνῶν Ἀδξέντιος

Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 1195

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13)26.7.74

Πρὸς

Τὸν Ἱερόν Κλήρον καὶ τὸν Εὐσεβεστάτον Λαόν τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Τὰ εἰς βάρος τοῦ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένου ἡμετέρου Ἰδίου θλιβερά γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τὰ ὅποια εἶναι γνωστά εἰς ὑμᾶς, ἀπέδειξαν τρανῶς τὸ κατ' αὐτοῦ ἄσπονδον μῖσος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Εἶναι ἀνώτερα πίσης περιγραφῆς τὰ ὅσα ὁ Κυπριακὸς Λαὸς ὑπέστη. εἶναι ἀναρτίηται τὰ ἐκ τῶν ἀνηλεῶν θαμβαστικῶν κατὰ τοῦ ἀμάρτου πληθυσμοῦ φήματα, εἰς βάρος δὲ ἀγνῶν γυναικῶν βασανιστῶν ἀνθρωποκτόρων τεράτων, προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησιν παντὸς Ἑλληνορθοδόξου.

Σαγγαυθέντες βαθύτατα ἀλλὰ καὶ ἐπιτελοῦντες ὑψίστον πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον δι' ὅσα εἰσὶ ἐφίστανται οἱ σκληρὰ δοκιμαζόμενοι ἀδελφοὶ μας Κύπριοι, ἀπερασίσαμεν νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς ὡς Ἐκκλησία, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν.

Διὰ τοῦτο ποιῶντες θεομυστήριον ἔκκλησιν, πρὸς τὰ φιλόδοξα ἀλλὰ καὶ πατριωτικά σας αἰσθήματα, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, παρακαλοῦμεν ὅπως εἰς ὅλους τοὺς ἀγὰ τὴν ἐπικράτειαν ἡμετέρους Ἱεροὺς Ναοὺς περιεχθῇ δίσκος, κατόπιν σχετικῆς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικά, τὸ δὲ προτὶν τῆς

Κρίσεις Ἐφημερίδων

«Ὁρδόδοξος Τύπος» καὶ «Ἐκκλησιαστικὸς ἀγὼν»
ἐπὶ τῆς Ἐγκυκλίου ἡμῶν

Περὶ τοῦ πῶς θὰ γίνωνται δεκτοὶ οἱ προσερχόμενοι πιστοὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιομερολογητῶν)

Τόσον ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» τῆς 15ης Ἰουλίου 1974, ὥσον καὶ ὁ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» Ἰουλίου 1974 θεωροῦσι τὴν Ἐγκύκλιον ταύτην ὡς «βλάσφημον».

Αὐτὸ ὅμως εἶναι τὸ «πιστεῖν» μας. Ἐγενεν τοῦτου οἱ πιστοὶ μας ἀπαγορεύεται νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν «Νεομερολογητῶν» νὰ ἀσπασθῶσι τὰς χεῖρας τῶν κληρικῶν, διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν των καὶ ἐξυπηρετοῦνται μυστηριακῶς μόνον ἀπὸ τοὺς κληρικούς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ πάτριον εὐχολόγιον.

δισκοφορίας ἀποσταλῇ πάραυτα διὰ τηλεγραφικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Κἀνγλος 32 πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξάντιον.

Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ ἄμεσος ἀποστολὴ τῶν χρημάτων.

Ἡ δὲ πράξις αὕτη πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ μίαν ἀρχὴν συσφίξεως τῶν δεσμῶν ὅλων τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἑλληνορθόδοξων, ὅπως πάντες ἀπὸ κοινῆς ἀγωνισθῶμεν μὲ τὰ αὐτὰ συνθήματα, διὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν πάντων τῶν κατ' ἡμῶν κινδύνων πρὸς ἐπιβίωσιν τοῦ ἐνδόξου ἡμῶν ἔθνους.

Τὸ πνεῦμα τοῦτο πρέπει νὰ πρωτανεύσῃ εἰς ὅλους ἡμᾶς, πρὸς τὸ γενικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀτομικόν συμφέρον ἑνὸς ἐκαστοῦ ἐξ ἡμῶν.

Διότι ἡ τοιαύτη ψυχικὴ ἑνωσις ἡμῶν θὰ προκαλέσῃ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐνοίαν τοῦ Πατριάρχου Θεοῦ, ἡ ὁποία θὰ καταστήσῃ τὸ ἔθνος ἡμῶν σεβαστὸν εἰς τοὺς φίλους καὶ φοβερὸν εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Ἐχομεν ἀνεκτιμώμενα πρόσφατα γεγονότα θεβαινοῦντα τῶν ἀνωτέρω λόγων τὸ ἀσφαλές.

Μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι ἡ διὰ τῆς παρουσίας πρὸς ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ παραινετικά ἢ μὴν λόγια θὰ εἰδῶν τὴν προσδοκωμένην ἀτήρησιν, ἐπευλογοῦμεν ἡμᾶς πατρικῶς.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.
Ἑλλάδος
Αὐξάντιος

Ἐὰν ἔχετε Χάριν ἀγιαστικὴν καὶ οἱ πιστοὶ Σας κληρονομοῦσι τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ σήμερον μάλιστα ὅπου εὐρίσκεισθε ἐν πλήρει κοινωνίᾳ μετὰ τῶν αἵρετικῶν Οἰκουμενιστῶν, τότε διὰ ποῖον λόγον νὰ χωρῆσκαμεν τὰς εὐθύνας μας καὶ νὰ πῆξωμεν «Θυσιαστήριον» καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα πολέμοις ἀπὸ πάντων ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον πενηντηνταετίαν. Ἀλλὰ σεῖς δὲν διατάξετε ἐκ τοῦ μέρους νὰ κλῆτε τὸ ὅλον πολέμους μετὰ τὸ νὰ μᾶς ἐπισυνάπτεται τὴν δορυμενὴν κατηγορίαν τοῦ ἐκμεταλευτοῦ καὶ τῆς σκοπιμότητος.

Διατὶ θίγεσθε ὅταν ὁμιλοῦμεν διὰ τὰ μυστήριά Σας; Θέλετε διὰ τῆς βίας νὰ μᾶς πειθαναγκάσετε νὰ σᾶς εἰποῦμε ὅτι καὶ σεῖς ἀκολουθοῦντες τὸ νέον ἐσχατολόγιον τὸ «ἀναθηματισμένον» ὑπὸ τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ κοινωνούντες μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὅτι καὶ σεῖς σῶζεσθε; Μήπως σᾶς ὑποχρεώσαμεν νὰ πῆτε διὰ ἡμᾶς ἐσεῖς ὅτι σωζώμεθα ὅπως παρενοχλεῖσθε; Ἐσεῖς καὶ ἀναπαύεσθε μετὰ τὸ νέον ἐσχατολόγιον, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἔχετε διὰ ἁμαρτίαν καὶ ἀγωνιζέσθε δῆθεν διὰ τὸν παποκαταρισμὸν, διὰ τὸ μεταθετὸν καὶ ἄλλες μικρότητες ἀφιερώνοντες ὁλόκληρον τὸ εἶναι Σας.

Ἐσεῖς ἐκτὸς τῆς ἀληθῆς διαμαρτυρίας τί πράξατε διὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ἐὰν αὐτοὶ αἱ σπορτικαὶ δυνάμεις θελήσουν νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν συλλειτουργίαν μετὰ τὸν Πάπα, διότι κατ' ἡμᾶς αὐτὸ νομιζόμεν ἀπέμεινεν, ἐνῷ ὅσα συνετελέσθησαν εἶναι χεῖριστα, καὶ σᾶς φημύσων, ἵνα μὴ ἀκούγεται ἡ φωνὴ σας εἰς τοὺς ὁπαδοὺς σας τότε τί θὰ ποιήσουν αὐτοί, θὰ ἀκολουθοῦν τοὺς οἰκουμενιστάς, θὰ μετέχουν τῶν μυστηρίων τῶν αἵρετικῶν καὶ θὰ διαμαρτυροῦνται καὶ ἀρεαί αὐτοῖς;

Τὸ παρελθόν ἔτος ὁ Πατριάρχης Δημήτριος, ἀκολουθῶν τὴν αἵρετικὴν Γραμμὴν τοῦ Ἀθηναγόρα, ὡς ὁ ἴδιος ἐδήλωσεν, καὶ ἔχον εἰς τὰ χεῖρά του τὸν Πάπαν, ἐποίησε τὴν τελετὴν τῆς καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Μύρου, τὸ ὁποῖον ἀρόβως ἐλάβετε καὶ χοῖστε τοὺς νεοβαπτίστους ἔχει χάριν τοῦ αἵρετικοῦ αὐτοῦ τὸ μυστήριον; Ἡ μήπως μετὰ τὴν διαμαρτυρίαν ὅπου θὰ κάνετε θὰ γίνῃ ἔγγραυρον καὶ μετὰ ἀγιαστικὴν Χάριν τὸ μυστήριον; Σεῖς οἱ ἴδιοι τοὺς ἀποκαλεῖτε αἵρετικῶς καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι τοὺς παρουσιάζετε μετὰ Θεῖαν Χάριν. Ἡ ἴδια πανορθόδοξος Σύνοδος ὅπου ἐδίδαξε τὸν Παπισμὸν ἐδίδαξε καὶ τὴν καινοτομίαν τοῦ ἐσχατολογίου,

διατί τὴν καταδίκην τοῦ παπισμοῦ τὴν παραδέχεσθε καὶ τὴν τοῦ εὐστολογίου τὴν θεωρεῖτε ἀσήμενον ὡς καὶ παλαιότερον τὴν ἐξακριβήσατε 13 σταγόνες;

Μὴ θέλετε τὴν ἰδικὴν Σας ἐκκλησιολογίαν νὰ τὰ διέτη, ὅλα ὡς ἀλάνθαστοι. Ὅσοι παλασιμμερολογίται φρονοῦν ὅτι ὑπάρχει ψυχικὴ σωτηρία ἐν τῷ νέῳ εὐστολογίῳ ἄς ἀκολουθήσουν αὐτό.

Διὰ τοὺς ἀδελφοὺς Σας νεοσιμμερολογίτας οἵτινες βλασημνοῦσι εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ καταπατῶσι τοὺς Ἱερους Κανόνας καὶ ἀναχειροτονοῦν τοὺς τυχόν προσερχομένους Παλασιμμερολογίτας δὲν τοὺς ἐλέγγετε. Αὐτοὶ καλῶς ποιοῦν κατ' ἡμᾶς.

Ὅταν ὁ ἀπὸ Ἀρχαλίδος παρὰ τοὺς Θ. καὶ Ἱ. Κανόνας μετατεθεὶς εἰς Πειραιᾶ Μητροπολίτης Χρυσόστομος ἀπαλαίει ψευδοῖς καὶ ψευδελπισκότους τοὺς Παλασιμμερολογίτας ἡμεῖς τηρεῖτε σιγὴν ἰχθύος, ὅταν ὅμως διακηρύττωμεν ἡμεῖς ὅτι ἔχομεν εἰς τὴν ψυχὴν μας δεχόμεθα ἀμέσως τὰ πόρινα βέλη Σας.

Ὁμοιάζετε σὺν μερικαῖς Ὁρθόδοξοις οἵτινες διὰ νὰ μὴ θίξουν τοὺς Παπικούς Προτεστάντας κ.λπ. ἀποφεύγουν νὰ τοὺς εἰπουν αἰρετικούς ἐν ὀνόματι τῆς νοσηρᾶς ἀγάπης.

Ἡμεῖς ἐλευθεροὶ νὰ κηρύξωμεν τὴν γραμμὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς ἐλαφρύνετε.

Ἀγαρηστικῶς ὅτι εἰμεθα ἀνακόλουθοι, σᾶς ἀπαντῶμεν: ὅτι, ὁ Ἱεὸς ἡμῶν ἀγὼν διῆλθεν διὰ μέσου ὑφ' αὐτὸν καὶ τρικυμῶν, διὰ μέσου ἀγώνων. Διὰ ταῦτα

ἐὰν πρὸς καιρὸν ἐποίησε οἰκονομίαν, δὲν θὰ πρέπει ἡ οἰκονομία νὰ μεταβληθῇ εἰς Νόμον.

Ἄλλως τε διατί ἐξανέστητε; Ἡμεῖς δὲν ἐκηρύξαμεν τί τὸ νεότερον, ἀλλὰ ἐπαναλάβομεν τὴν Ἑγγέλιον τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου μας πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου μετὰ τῆς Ἱερᾶς του τότε Συνόδου ἀπὸ 14)26 Μαΐου 1950, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τελευταία Ἑγγέλιος ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Ἡ ἐπαγκλήρις ἐγένετο, καθότι ἡ Ἐκκλησία ἐσυναφάντετο συνεχῶς ὅτι πιστεύει εἰς τὴν ἀγιαστικὴν χάριν τῶν νεοσιμμερολογητῶν καὶ ὅτι εἰμεθα κακοσκοποῖ, καὶ ἐπλάγουν ὅλίσιο αὐτῶν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐφεῦρον 2—3 κληρικούς καὶ διαβιβρώσκουσι καὶ αὐτὴν τὸν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ἐν καταλείδει σᾶς διαβεβαιώσωμεν ὅτι, ἐκτιμῶμεν τὸν ἀγῶνα Σας, δὲν ἀποκηρύττωμεν ὅτι εἰσθε ἐγγὺς ἡμῶν, καὶ διασπῶς εὐχόμεθα, ὅπως μίαν ἡμέραν καταστήσετε καὶ σεῖς τὴν ἀρχαίαν παρεκκλίσιν τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ εὐστολογίου καὶ μόνοι Σας βλέπετε τὸ κατάντημα αὐτῆς, ὅπως καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὰ περιγράφετε εἰς τὰς ἐφημερίδας Σας ἀγωνιζόμενοι, καὶ ἔλθετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν παροδόσεων ἵνα ἀγωνισθῶμεν ὅμοῦ ἐν ἀγάτῃ καὶ ὁμονοίᾳ καὶ διαρθρώσωμεν ἐὰν ὑπάρχουν καὶ μικρότερες καὶ ἀδυναμίες ἀνθρώπινες.

Εὐχόμεθα καὶ ἀναμεινόμεν.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

τῶν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων

Ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας μέσα εἰς τὴν Ἱστορίαν εἶναι ἀγωνιστικὴ, Μαρτυρικὴ, αἱματόδροκτη. Ἀνέκαθεν (τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι βαστάζει) Γαλ. 6, 19). Καὶ αἶρει τὸν Σταυρὸν τοῦ Μαρτυρίου. Εἶναι Ἐκκλησία τῆς Θυσίας. Ἐδίδασκε μάχας, ἐκέρδιζε γέλις. Καὶ τώρα δεινὸν κῆμα αἰρέσεων μᾶς ἀναμένει. Ὅλες τοῦ σῶματος οἱ ὀργανισμένες δυνάμεις (Πόλις Ἀδου) εἶναι ἐναντίον τῆς καὶ ἀγωνίζονται μὲ λύσσαν διὰ νὰ τὴν συντρίψουν.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν; Μήπως θὰ λιποψυχήσωμεν καὶ θὰ τὴν προδώσωμεν; Μὴ γένοιτο! Ὁρθόδοξος σημαίνει ἀγωνιστής. Εἰς τὸ πηδάλιον τοῦ σκάφους, ἐδρίσκειται ἐκείνος, ὁ Παντοδύναμος Κυβερνήτης τοῦ παντός καὶ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡμεῖς δὲ ((ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς Πίστεως Ἀρχηγὸν καὶ Τελειωτὴν Ἰησοῦν)) (Ἑβρ. 12, 2) θὰ μένωμεν σταθεροί.

Πᾶσα ἀδιάφθορος Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ συν-

είδησις διερωτᾶται σήμερον. Μὲ ποῖον δικαίωμα οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καταπατοῦντες τὰ δόγματα καὶ τοὺς Ἱερους Κανόνας, συναλλάσσονται κατ' αὐτὸν τὸν ἀνεπίτρεπτον τρόπον ἐπὶ τῶν Ἱερῶν καὶ Ὁσίων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸν αἰρετικὸν Παπισμὸν; Τί προσδοκοῦν καὶ τί ἀνταλλάγματα εἶναι δυνατόν νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀπεριτόλησιν τῆς ἀτιμῆτου Ὁρθοδοξίας; Ἐὰν οἱ ἴδιοι προτιμοῦν τὸν Παπισμὸν, ἄς γίνουν ἐξαμῶνται, ἄς προσχωρήσουν ὡς ἄτομα εἰς αὐτόν ἐν τῇ ὅμως δικαιοῦμα διαπραγματεύονται τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς ὁποίας εἶναι ἀπλοὶ διάκονοι καὶ ὑπηρεταί;

Οἱ σημερινοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὄχι μόνον οὐδεμίαν καταβάλλουν προσπάθειαν, ἵνα οἱ αἰρετικοὶ τῆς Δύσεως ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀλλὰ καὶ ἐπευλογοῦν τὴν αἵρεσιν. Ὁ σταυρὸς τῆς Χιλιετηρίδος τοῦ Ἀγίου Ὁρους διὰ

τελετών επιδίδεται εἰς αἰρετικούς Καρδινάλιους ὑπὸ ἐμπροσθέντων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐνῶ πλῆθος φωτογραφίων οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφίησιν διὰ τὰς θλιβερὰς καὶ προδοτικὰς αὐτὰς οἰκουμενιστικὰς ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνουν χώραν εἰς Ὁρθοδόξους Ναοὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπαρκεῖ καὶ συμμετέχει ὡς μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν κατ' εὐφημισμὸν λεγομένην οἰκουμενικὴν κίνησιν διὰ τὴν ἑνωσὴν τῶν (Ἐκκλησιῶν) ἢ ὁποῖα συνιστᾷ τὴν πλέον θανάσιμον ἀπειλὴν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Διότι σκοπὸς τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως δὲν εἶναι ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ διαφυλαχθείσης ἀληθείας, ἀλλὰ ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει ἡ εἰσοδος καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ πνευματικὸν χάος τῆς αἰρετικῆς καὶ πεπλανημένης Χριστιανοσύνης τῆς Δύσεως. Καὶ δέον νὰ συνειδητοποιήσῃ τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι διὰ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως δὲν πλήσσειται ἐν δόγμα ἢ μία θεμελιώδης ἀλήθεια, ἀλλὰ ἀνατρέπεται συλλήβδην σύμπασα ἡ δογματικὴ καὶ κανονικὴ Τάξις τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἀγιορείται Πατέρες ἀπελάττουν καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἑσφιγμένου διώκεται, διότι μὲ ἓνα ἀνηλεές σφυροκόπημά των ἐπλήξαν τοὺς Λατινόφρονας τοῦ Φαναρίου οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται νὰ θεμελιώσουν ἐπάγω εἰς τὴν ἄμμοον τῆς (φασμαγενολογίας) τὰ ψευδοκρήματα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ Νεωτερισμοῦ.

Εὐχριστόμεθα πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν των.

Τὴν ἀγάπην τὴν ἐννοούμεν συνδυασμένην ἀπαρσιτικῶς μὲ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν εἰλικρίνειαν. Δὲν μᾶς χρειάζεται διπλωματία εἰς τὸν Ἱερὸν Χῶρον τῆς Ἐκκλησίας. Χριστοπαράδοτος εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς εἰλικρινείας. Τὸ (καὶ νὰ καὶ τὸ οὐ, οὐ) (Ματθ. 37). Δὲν ἔχει κανεὶς δικαίωμα νὰ προσβαίνει εἰς συμβιβασμοὺς καὶ ἀβασίας εἰς τὰ ζητήματα τῆς Πίστεως.

Καὶ ὥς προσέξωμεν καὶ τοῦτο. Ἐπαυδῶσεις θὰ ἐκδηλωθοῦν ὁποσδήποτε καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους τοῦ Ὁρθοδόξου. Ἡ ἐπιβίωσις τῆς Φυλῆς μας καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐξαστηθῇ ἀπὸ τὴν διατρέλαξιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὸ Πνευματικὸν βάθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μοιραία δὲ συνέπεια τῆς τευχὸν ἀπαρσιότητός της θὰ εἶναι ὁ ἀφελληνισμός, ἡ ἐθνικὴ συμφορά. Ἐπιβλητικὴ ἀκούεται ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἐθνοτερομαρτυροῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ (Ἐάν ἀπολέσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, θὰ χάσωμεν καὶ τὴν ἐλευθερίαν μας).

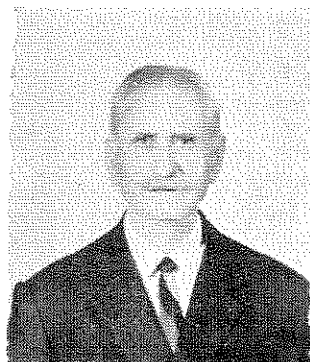
Ἡμεῖς πάντως κροῖομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Μαζικὰ ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς Λατινόφρονας καὶ Οἰκουμενιστὰς Ἐπισκόπους εἰδεμὴ (Τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ἐστὼς ἐν τῷ ἁγίῳ) (Ματθ. 24, 15) εἰς τὸν Ἱερὸν, δηλαδὴ, χῶρον τοῦ Ἁγίου Ὁρους μας

θὰ ἐμφανισθῇ τρομακτικόν.

Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἡ «ῶρα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐσήμανε».

ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

Νεκρολογία

Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον, πλήρης ἡμερῶν, ὁ παλαίμαχος ὀπλίτης τῆς παρατάξεως Κυρίου Νικόλαος Παναγιωτοπούλος.

Ἐκ νεότητός του ἀφωσιώθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μετὰ τῆς παστῆς καὶ ἐναρέτου γυναικὸς του, μετὰ τῆς ὁποίας ἀνέθερεψεν τὰ τέκνα των «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1924 ἐγένετο ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ πατρίου ἐορτολογίου, ἐνετάχθη ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν ἀντιστασιακὴν κατ' αὐτῆς παρατάξιν τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων, ἀγωνισθεὶς εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός.

Τοιοῦτος δὲ ὢν ἡξιώθη νὰ ἴδῃ τὸ ὄραμα τῆς ἐν τῷ Ὁρανόῳ ἐμφανίσεως τοῦ Σημεῖου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀνοθέν των ἐν ὑπαίθρῳ προσευχομένων Ζηλωτῶν, κατὰ τὴν γίνετα τῆς ἐορτῆς τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὸ 1925, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ βεβαίωσις τῆς ὁρθῆς πορείας τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῶν Πανσέπτων τῆς Ὁρθοδοξίας Παραδόσεων Ζηλωτῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς ἐδρασαν ὡς πατριώτης Ἕλληρ ἀκουσφνής, μὲ πλήρη αὐτὰ πάροησιν.

Ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη, μέχρι τοῦ μακαρίου τέλους του, ἐξυπηρετήσε τὸν ἐν Βοτανικῷ ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων ὡς Ἐπίτροπος αὐτοῦ ἀνιδιοτελῶς καὶ εὐσυνειδήτως, ὑπεραμυνόμενος τῶν συμφερόντων αὐτοῦ πάντοτε.

Ἡ κόμησίς του ἀρῆκε δυσαναπλήρωτον κενόν, εἰς τε τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς τὴν Μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Ἐτῇ αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας

«Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, ἥς τινες ὁρεγόμενοι ἀπεπληθήσαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέλειπον ὀδύναις πολλαῖς» (Α΄ πρὸς Τιμόθεον, Κεφάλαιον ἕκτον, στίχος δέκατος).

Ἡ φιλαργυρία λέξις στυγρὴ, στερούμενῃ συμπάθειας, εὐγενῶν συναισθημάτων, τῆς ἀκτινοβολίας τῆς χαρᾶς προκαλοῦσα ἀποτροπισμὸν, δέος, ἀπόγνωσιν.

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν, περιτῶνως θέλομεν διαπιστώσῃ ὅτι ἡ φιλαργυρία, αἰχμαλωτίζουσα τὸν ἄνθρωπον τὸν καθιστᾷ ἀνίστανον ὅπως πορευθῇ τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ ἐπιτελέσῃ τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ ποσοτισμοῦ τοῦ καθήκοντα.

Αἰχμάλωτος, ὁ ἄνθρωπος τῆς φιλαργυρίας, πορευόμενος εἰς τὸ σκότος τοῦ φρικτοῦ τούτου πάθους, μολύνει τὴν ψυχὴν του σκληροῦναι τὴν καρδίαν του ἢ διάνοια τοῦ φιλαργύρου ἀνθρώπου θολοῦται ἡ γλῶσσα του προσφέρει τὸν πλημμυροῦντα τὴν ψυχὴν του ὡς καὶ τὴν καρδίαν του, βόρβορον τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπειρογίζουσι, τὴν ἀθλίαν ψυχικὴν του κατὰστασιν τὰ ὅρα του παραμένον κλειστά εἰς τὴν κορυφὴν τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης· αἱ χεῖρες του ἐπιτελοῦν πράξεις ἀδικίας· οἱ πόδες του πορεύονται τὴν ὁδὸν τοῦ σκοτοῦς, ἔτοιμοι ὅπως λακτίσουν πᾶσαν πράξιν τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης· τέλος ἡ ὄψις του παρουσιάζει τὴν ἐκδήλωσιν τῶν κακίστων συναισθημάτων του.

Τὸ σκότος καθίσταται τὸ βασίλειον διὰ τὸν φιλαργύρον· ἡ ἡμέρα τὸν τρομίζει· τὸν παρουσιάζει στυγρὸν, πελιδνόν, κατεστραμμένον ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀβεβαιότητος.

Ἡ ἀγωνία, μόνιμος κυρίαρχος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ φιλαργύρου, τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀπληστίαν, καὶ ὡς ἄλλος ἰδρωπικὸς διψᾷ διὰ τὸν πλοῦτον· διψᾷ διὰ τὸ χοῦμα. Ὡς εἰδωλὸν θεοποιεῖ τὸ χοῦμα· προσκυνᾷ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποῖαν δημιουργεῖ ἡ κακία του προκαίσεις· ὁ μοχθηρὸς πόθος του. Ζῇ, κινεῖται διὰ τὸ χοῦμα τὸ χοῦμα, ὡς μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς του, ὑπάρχει διὰ τὸν φιλαργύρον. Καὶ ὅπως διὰ τὸν ἰδρωπικὸν ἐπέρχεται μὲν ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς ὁδοποισίας καὶ ἄλλων αἰτιῶν, βραδὺς ὁ θάνατος, ἀλλὰ βέβαιος, οὕτω καὶ διὰ τὸν φιλαργύρον, ἐκ τῆς ἀπληστίας τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας νικώμενον, ἐπέρχεται βραδὺς μὲν ἀλλὰ βέβαιος ὁ πνευματικὸς θάνατος. Ἀποτέλεσμα τούτου τὸ γεγονός ὅτι οὗτος, — ὁ φιλαργύρος — δὲν ἐπέτρεψεν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν του, ἡ ἀκτινοβολία τοῦ φωτός τῆς ἀγάπης.

Ὁ φιλαργύρος φραγεμονικῶς κινεῖται ὡν νεκρὸς πνευματικῶς, ἐργάζεται μνηστικῶν πρὸς πάν-

τας. Τοὺς συνανθρώπους του, τοὺς προσβλέπει ὡς ὑποπελεῖς τὸν κυριαρχεῖ εἰς τὴν ψυχὴν του ἀβυσσάλαν τὸ μῖσος· στόχος του ἐπαδικώμενος, ὁ ἀθάνατος πλουτισμός. Ἡ μεγίστη κακία σκιαγραφεῖ τὸν φιλαργύρον, καὶ τὸν παρουσιάζει γηινόν, καὶ ἐστερημένον πάσης εὐγενούς πράξεως, κλειδωνιζόμενον εἰς τὸ τοικιμωδὸς πέλαγος τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας. Ὡς ἄλλος πικρατωμένος αἰχμηρὸς σιδήρου τρυπᾷ τὸ σῶμα του, ἡ πλάνη τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ προκαλεῖ πόνο καὶ ἀγωνίαν· καὶ ἐκεῖνος καίτοι πληγωμένος — ὁ φιλαργύρος — παραμένει ἀλόγητος, ἀμετακίνητος, εἰς τὰς σκοτεινὰς πεποιθήσεις του· κοινωνικὸν ὑποκείμενον, στερούμενον συμπάθειας.

Εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα. Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. Ὅνομα τὸ ὁποῖον ἀμνημονεῖ τὰ ἱερὰ κείμενα καὶ τὴν ἱστορίαν· τὸ ὁποῖον εἰς τὰς ἐπελθούσας ἔκτοτε γενεάς τῶν ἀνθρώπων δὲν προσεκάλεσε συμπάθειαν ἀλλὰ ἀπέχθειαν, πράγμα ὅπερ τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, μὲ εὐσεβῇ τὴν συνείδησιν θέλει ἐπιμαρτύρησιν. Τῷ Ἰούδῃ Σωτῆρος καὶ Λυτροῦ τοῦ. Εἰς τοῦτον εἶγεν ἀνατεθῆ ἡ διαχείρισις τοῦ πτωχοῦ ταμείου τῶν Ἀποστόλων. Ἡ λάμπρις τῶν ἐλαχίστων ἀργυρίων τὰ ὅποια διαχειρίζεται, σκοτίζει τὴν φιλαργύρον ψυχὴν καὶ καρδίαν του πολυμῶς τὴν συνείδησιν του, πολεμεῖται ὑπὸ ταύτης καὶ τελικῶς νικάται ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας. Ἄνευ οὐδεμιᾶς συνειδητῆς ἀντιστάσεως.

Νίπτει τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν ὁ Διδάσκαλος Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ἄλλον πρὸ τοῦ ἐκουσίον πάθους Του ταπεινούμενος δι' εὐσπλαγγνίαν. Ἰνα διδάξῃ τοὺς μαθητὰς του, ὡς καὶ τὰς ἐπερχομένας γενεάς τῶν ἀνθρώπων, τὸ μεγαλεῖον τῆς ταπεινώσεως καὶ τῶν ἐκ ταύτης προσερχομένων ἀρετῶν ἄνευ δὲ ἐξαιρέσεως νίπτει τοὺς πόδας καὶ τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου, καίτοι ὡς καρδιογνώστης ἐγνώριζε τὰς προθέσεις του. τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας τὸ ὁποῖον τὸν εἶγεν ἀλημιολογίαν καὶ τυφλώσει. Ἐπὶ δὲ καὶ τὴν μακρὴν πρᾶξιν τῆς προδοσίας, ἡ ὁποία ἐθασάνει τὴν σκέρην τοῦ δολίου καὶ ἐπιβόλου μαθητοῦ.

Μετάχει τῆς χροσείας τῶν Ἀποστόλων, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἰς τὸν Μυστικὸν Λαῖπον, τὸν ὁποῖον ἐποίησεν ὁ θεὸς Διδάσκαλος, ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς. Πληροφορεῖται ἐκ στόματος τοῦ Κυρίου τὸ «εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με». (Ματθ. Κεφ. 26ον στίχος 21ος) καὶ τὸ «ὁ ἐμὲ βίβας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τριβλίῳ τὴν χεῖρα, αὐτὸς με παραδώσει». (αὐτοῦ στίχος 23ος). Προσπορεύεται ἀγχοῖαν λέγων, «μήτε ἐγὼ εἰμι ραββί», (αὐτοῦ στίχος 25ος). Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου καταφατι-

κή «σὺ εἶπας». (αὐτόθι στίχος ὁ αὐτός). Λαμβάνει ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τῶν Παναγράντων τοῦ Διδασκάλου χεῖρας τὸν ἄσπον, καίτοι καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτα τὴν προδοσίαν. Τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, νικᾷ τὸν μαθητὴν καὶ Ἀπόστολον καὶ τὸν καθιστᾷ προδότην. Τριάζοντα ἀργύρια, ἡ ἀμοιβὴ τῆς προδοσίας ἢ τιμὴ τοῦ Ἀτιμήτου. Σπεύδει τυφλὸς ἐκ τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας καὶ προδίδει τὸν Διδασκάλον τοῖς τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, εἰς τοὺς ἀχαρίστους, ἔναντι τῶν ὧν εἶχον ἀποκρασίαι καὶ παντὶ τρόπῳ ἐπεδίωκε τὴν εἰς θάνατον καταδίωκν τοῦ Εὐεργέτου. Φίλημα δόλιον χρησιμοποιεῖται ὡς σύνθημα τῆς ἐπανεκδότου πρὸς τοῦ μαθητοῦ, τῆς προδοσίας. Προδίδει τὸν θεῖον Διδασκάλον ὁ μαθητὴς νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας, χρησιμοποιοῦν σύνθημα τῆς προδοσίας, τὸ δόλιον φίλημα. Προδίδει Ἐκείνον τοῦ ὁποῖου ἐχορηγίασε μαθητὴς καὶ Ἀπόστολος ἦκουσε τὴν θεῖαν διδασκαλίαν. Τὸν παρέστη αὐτόπτης μάλιστα, εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἐπιτελεσθέντα θαύματα. Τὸν τριάζοντα ἀργύριον ἢ λάμπας, τοῦ τιμήματος τῆς τιμῆς τοῦ ἀτιμήτου, τὸν θαμιδόνει τὸ κροτάλιον τὸν ἀργυρίον νικεῖ σαρωστικὰ τὰ χεῖλη, τὸν τῆς φιλαργυρίας τοῦ, τὸ πάθος ἱκανοποιεῖται. Ἀπομένει μόνον νεκρὰ ἢ συνειδησίς τοῦ, ἢ ὁποῖα τὸν παρασύρει, τὸν ὁδηγεῖ ὡς ἄβυσσον πλέον καὶ ταλαίπωρον εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ὁ κορμὸς ἐνὸς δένδρου, χρησιμεύει ὡς ἱκρίωμα ὁ βρόχος περιβάλλει τὸν λαιμὸν τοῦ καὶ τὸ πῆγμα τοῦ θανάτου, ὁ διὰ τῆς ἀγχόνης ἐπιδύνας θάνατος, ἀποζημιώνει τὴν προδοσίαν τοῦ ἀχαρίστου καὶ φιλαργύρου μαθητοῦ, τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου. Θάνατος ἐπινειδιστός, ἀτιμωτός, ἢ ἀνταποδοτὴ τῶν ὧν ἐπράξεν ὁ ἐπίδοτος καὶ δόλιος μαθητὴς τῆς φιλαργυρίας τὸ ὄργανον.

Δύο ὑπέρκοχοι ἦμνοι τῆς Ἐκκλησίας μας, παρὰ τὴν ἀντιθέσιν ἐνταῦθα, πραγματεύονται περὶ τῶν ἔργων τοῦ φιλαργύρου καὶ δόλιου μαθητοῦ ἀποτελοῦντες αἰολίαν τιμωρίαν καὶ στιγματισμὸν τῆς ἐπιτελεσθείσης πρὸς τοῦ ἐν ταύτῳ δὲ παρέχοντες τὴν πληροφορίαν, τῶν καρίστων καὶ ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιφέρει ἡ φιλαργυρία.

«Ἰούδας ὁ παρανομός, Κύριε, ὁ βάνης ἐν τῷ δείπνῳ τὴν χεῖρα, ἐν τῷ τραπέζῳ μετὰ σοῦ, ἐξέτεινεν ἀνόμως τὰς χεῖρας τοῦ λαβεῖν ἀργύρια καὶ ὁ τοῦ μύρου λογισάμενος τιμὴν, σὲ τὸν ἀτίμητον οὐκ ἐφριξε πωλῆσαι ὁ τοῖς πόδας ὑπαπλώσας ἐπὶ τῷ νήφει, τὸν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εἰς τὸ προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις χορᾷ δὲ τῶν Ἀποστόλων οὐρεῖς, καὶ τὰ τριάζοντα ῥήμας ἀργύρια, σοῦ τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν οὐκ εἶδε δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς».

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παρανομέ Ἰούδα νοκῶν γὰρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν εἰ γὰρ πλοστον ἡγάτας, τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας, εἰ δὲ καὶ ἐφθεις, ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον, προδιδόνς εἰς μακρονίαν; Φρεῖξον ἡλὲ, στέναξον ἢ γῆ, καὶ κλονομένη βόρσον ἀνεξίκακε

Κύριε δόξα σοῦ. (Ζῆτει, ἀμφοτέρω εἰς τὸ Τριώδιον, καὶ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Πέμπης, τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὰ στιχηρά τῶν Αἰνῶν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὰ Ἀπόστιχα).

Εἰς τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον ἀναφέρονται ἐπίσης γεγονότα, σχεῖον ἔχοντα μετὰ τὴν φιλαργυρίαν. Ἐνταῦθα θὰ ἀναφερθῶσι δύο ἐκ τούτων.

Ἢς τὸ κατὰ Λουκᾶν Ἅγιον Εὐαγγέλιον, (Κεφάλαιον 8ον, στίχος 26-39) ἀναφερόμενος ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής, εἰς τὴν διὰ θαύματος θεραπείαν τοῦ δαιμονιζομένου τῶν Γεργεσηνῶν ἢ Γαδασηνῶν, παρατηρεῖ ὅτι οὗτοι — οἱ Γεργεσηνοὶ — δὲν ἐνδιαφρόθησαν διὰ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν ὁ Κύριος, διὰ τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονιζομένου δυστυχῶς συμπολίτου τῶν μᾶλλον ἐσκέπτοντο, κατὰ φιλαργυρικὸν τρόπον καὶ φρόνημα, διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χοίρων τῶν εἰς τοὺς ὁποίους εἰσῆλθον τὰ δαιμονία κατὰ θέαν ἐπιταγὴν, μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ δαιμονιζομένου, καὶ ἀποσπίνγησαν οὗτοι εἰς τὴν λίμνην. Ἡ ἐμπορία τῶν χοίρων κατὰ παράνομον τρόπον ἐνεργουμένη, προσέφερε διὰ τῆς παρανομίας κέρδη πολλά, ἀθήματα, εἰς τοὺς χοιροτρόφους. Παράνομος, ἢ προᾶξ τῶν Γεργεσηνῶν, διότι ὁ μουσαϊκὸς νόμος, ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ τρώγουν χοίρειον κρέας, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ ἐμπορεύωνται χοίρους, διατηροῦντες χειροστάσια. Κατὰ συνέπειαν ἐγένοντο παραβάται τοῦ θεοῦ νόμου, χάριν τοῦ χρήματος, τοῦ παραβάται τοῦ θεοῦ νόμου, χάριν τοῦ χρήματος, τοῦ δυστυχῶς παρρηθεῖται τὸ φαινόμενον τοῦτο, τῆς ἀπληστίας τοῦ χρήματος, τῆς φιλαργυρίας, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Χριστιανῶν, ἀδιαφοροῦν πρὸς τὸν θεῖον νόμον, προκειμένου νὰ κερδίσουν χρήματα τῆς ἀδικίας καὶ παρανομίας, ἐπισφύροντες εἰς ἑαυτοὺς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαίαν τιμωρίαν τῶν. Πράγματι ἡ φιλαργυρία, ὁ παράνομος πλουτισμὸς καὶ θησαυρισμός, παρακαλοῦν τὸν ἄνθρωπον ὅπως σκέπτεται μόνον τὰ ὕλικά συμφέροντα τὰ ὁποῖα καὶ τοποθετεῖ οὕτως, ὑπεράνω πάντων τῶν συναυθροῦστων τοῦ καὶ αὐτῆς ἀνάγκης τῆς ζωῆς τοῦ, περισσότερον δὲ τῆς ψυχῆς τοῦ. Οἱ Γεργεσηνοὶ ἀντὶ γὰρ μετανοήσαντες παρυστάντες μάρτυρες τοῦ γενομένου θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονιζομένου, εὐχαριστήσαντες πρὸς ταῦτο τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, καὶ τὸν παρακαλέσαντες ὅπως παραμείνῃ εἰς τὴν πόλιν τῶν, ἵνα τοὺς διδάξῃ καὶ θεραπεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς τῶν ἀντιθέτως παρακαλοῦν τὸν Κύριον ὅπως ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν, φοβούμενοι τιχὸν ἐπανόλημιν καταστροφῆς τῶν χοίρων τῶν, ἐκ τῆς ἐκεῖ παραμονῆς καὶ παρουσίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, δεικνύοντες διὰ τοῦ τρόπου τοῦ τοῦ ὅτι ἐπιθυμοῦν ὅπως παραμείνουν ἀμετανόητοι, ἐστερημένοι τῆς ἀληθοῦς περιβολῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης. ἔτι δὲ ὅτι σιδεῖαν σχέσιν ἐπιθυμοῦν ὅπως ἔχουν μετ' Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος. Μοναδικὴ ἐπιθυμία τῶν ὅπως παραμείνουν σύντροφοι τῶν χοίρων τῶν ἀχμύλωτοι τῆς φιλαργυρίας ὅμοιοι τῶν χοίρων, κινούμενοι εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀνομίας. Φιλαργυ-

ροι εἰς τὸν χαρακτήρα, ὁμοιάζοντες πρὸς ἄγρια θηρία, τὰ ὅποια ἐξέφυγον ἀπὸ τὸν σιδηροὺν κλωβὸν τῶν Σαλτηρῶν καὶ ἀδιάφοροι παρέμειναν οἱ Γεργεσηνοί. Δὲν πτοοῦνται ἐνώπιον τῆς θείας δικαιοσύνης, τὴν ἀγνοοῦν, ἀδιαφοροῦν πρὸς ταύτην, καίτοι ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου, σαφῆ τὴν προειδοποίησιν, ὅτι ἐὰν ἀκολυθήσων τὴν παράγομον ὀλιστιζὴν παρείαν, οἱ δαίμονες τῆς φιλαργυρίας θὰ τοὺς συντροφεύουν, ὅχι εἰς τὰ βάθη τῆς λήνης, εἰς τὴν ὅποιαν ἀπεπνίγησαν οἱ χεῖροι τῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ὕβυσσιν τῆς κολάσεως τῶν σάλτηρων καὶ ἀμειψανόντων ἀνθρώπων, τῆς κακίστης προαιρέσεως.

(Συνεχίζεται)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

24—7—74 Ν.Η.

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως
κ. Κων. Καραμανλῆν Ἐνταῦθα

Παλαισημεριολογῖται πάσης Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ χαιρετίζουσι δι' ἡμῶν, ἐν ἀνεκλαλήτῳ χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει Ἐθνοσωτήριον ἄριστον Ἑταιρὸν Πεντημενίαν καὶ Νουνεχοῦς Ἐξοχότητος, ἀναλαβοῦσης, θεία ἐπιτελέσει τοὺς οἰκίας Νοστής Ὀλυμπίου κινδυνεύσας φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος.

Ἡ φέρεται καὶ παρήγορος ἀγάπη διανοημένης τῆς χώρας ὑφ' ἡμῶν, ἐπικουρῶν καὶ χαροποιεῖ καρδίαν Πανελλήνων ἐν οἷς καὶ ἑκατοντάδας χιλιάδων Παλαισημεριολογῖτων, οἵτινες διαδηλοῦμεν Ἑμῶν ἀμέριστον συμπαραστάσιν, ἔτοιμοι διὰ πᾶσαν συμμετοχὴν εἰς θυσίας ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ ἀνορθωτικοῦ Ἑμῶν ἔργου καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Χριστοφόρου ἡμῶν Πατρίδος.

Διάπυρος πρὸς Κύριον πάντοτε εὐχέτης Ἑμῶν
ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πανηγυρεῖς Σεπτεμβρίου

Τὴν 8 ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουσι 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Μπαλλας 2) τὸ παρεκλήσιον τοῦ Ἱ. Παρθενώος Μεγνενίτης καὶ 3) ὁ Ἱ. Ναὸς Σερρών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Τὴν 10 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων Μαρτύρων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ.

Τὴν 14 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Κορυδαλλοῦ τοῦ Ἀρχιμ. Γερμανοῦ.

Τὴν 17 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Σοφίας καὶ τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει ὁ τοῦ συντάττας Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 20 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Εὐσταθίου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς εἰς Κρυονέριον Ἀιτικῆς.

Τὴν 24 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν Παναγίας Μυτιδιωτίσσης πανηγυρίζουσι αἱ Ἱ. Μοναὶ: 1) Ἱ. Μονὴ Πόλεως 2) Σταμάτας 3) Ἀμφιάλης καὶ 4) Ἀμφιδέας.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΗΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + δ. Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Ποῦτος

Καίτηγος 32 — Ἀθήναι 147

Προξοτάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

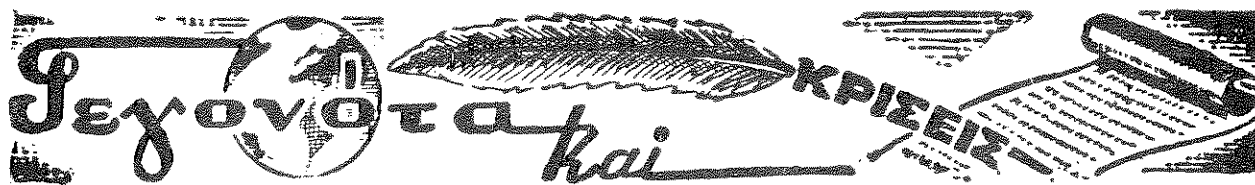
Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 30

» Ἑτησίᾳ » 50

Ἑξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 3

» Ἑτησίᾳ » 5

Τιμὴ Φύλλου δραχμ. 3.—

Εγυύλιος

Πρός

Τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν Εὐσεβέστατον Λαὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις ὑμῶν καὶ εὐλογία ἀπὸ Θεοῦ Παυσκατότορος, σικαὶ ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς ἀναγγελλομεν ὅτι τὸ ἀποπερασθὲν ἐν ΤΣΑΚΩ Οἰκοτροφεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κατ' ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τίθεται εἰς λειτουργίαν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος.

Ἡ ὀργάνωσις, παρακολούθησις καὶ ἐν γένει λειτουργία τούτου ἀνετίθει κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου εἰς τετραμελῆ ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ μέλη: Οἱ Ἀρχιμανδρίτης Διονύσιος Καλάργουρος, Ἀγίας Γραμμάς 7 Ν. Λιάσια, ἱερεὺς Σπυριδὼν Βλάχος ἱερεὺς Ναὸς Ἀγίων Θεοδώρων Ν. Σμύρνη, Ἀντώνιος Νικολάουλος, Μετρών 45 Πειραι εἰς, εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην θὰ μετέχη ὡς συμβουλευτικὸν μέλος ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν θεμάτων καὶ διὰ τὴν διενέργειαν τοῦ ἐλέγχου τοῦ Λογαριασμοῦ τῆς διαχειρίσεως τοῦ Οἰκοτροφείου ὁ οἰκονομικὸς σύμβουλος ἐλεγκτὴς Θεόδωρος Μαριόλης, ὅστις θὰ ὑποβάλῃ ἀνὰ τμήμαρον ἐκθεσιν πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου διὰ τὴν πλήρη ἐνημέρωσιν αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Διοικητικοῦ καὶ Ὀργανωτικοῦ τομέως ἀνετίθει εἰς τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς Ἀρχιμανδρίτην Διονύσιον Καλάργουρον.

Τὸ Οἰκοτροφεῖον θὰ παρέχῃ δωρεὰν στέγην καὶ διατροφὴν εἰς μαθητὰς Γυμνασίου καὶ Φιλοφιλίας, οἵτινες θὰ φοιτοῦν εἰς τὸ πλησιέστερον Δημόσιον Γυμνάσιον ἢ Πανεπιστήμιον.

Ἐπιλεγεινὸν προσκετικὸν θὰ ὑπηρετῇ ἐν αὐτῷ ἵνα παρασπλάγγῃ πρὸς τὴν παιδείαν καλαιοργητὴ καὶ ὁ πνευματικὸς ἀνθρώπος συμφέρωνος τῶν ἡθικοπονησευτικῶν ἀρχῶν, ἵνα οἱ νέοι οἵτινες θὰ ἐξέλθουν τοῦ ἱεροῦ τούτου ιδρύματος χρησιμεύσουν ἐν τῇ Ἀγίᾳ ἡμῶν ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ἑλληνικῶν ἡμῶν Ἔθνει.

Ὅθεν προερεπόμεθα πατρικῶς ὅπως οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐνημερώσωσι τὸ ποιμνιὸν των.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι δέον νὰ ἀπευθυνθοῦν δι' αὐτῆς τῶν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Διονύσιον Καλάργουρον ἐγκαίρως ἵνα ἐγγραφῶσι.

Ἡν χρηματικὸν ἔμβλημα νὰ ἀποστέλληται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου μετὰ τὴν ἐνδειξιν «ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΣΑΚΩ».

Πεποιθότες ὅτι ἀπαντες θὰ συμπαρασταθῶτε ἡθικῶς καὶ ὁλικῶς τῆς προσπάθειάς ταύτης.

Ἐπειλογούμεν ἡμᾶς Πατρικῶς

Ο

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος

Ἀνακοίνωσις

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄφιν τὴν ἀνοίκειαν καὶ ἀνεπιτάχτη ἐκδήλωσιν ἀνταρσίας πρὸς τὴν προϋσταμένην αὐτῶν ἀρχὴν τῶν ἱερῶν.

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Χαρολαμπίδη (Μενίδι)
Ἱερομ. Ἀντωνίου Γεωργαγιά (Σάπια)
Ἱεροδ. Δημητρίου Κοτσικώνα (Ίλιστα)
Ἱερός Γρατικὸν Μπάρα (Κοινοβιάνας)

τὴν 6ην Ἰουλίου 1974 μετὰ πολλῆς λύπης.

ἀ π ε φ ᾶ σ ι σ ε ν

ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἀποστολικῶν ἐπιταγῶν, καὶ πρὸς σκορρονισμὸν αὐτῶν ἐπιβάλλῃ τὴν πουνὴν τῆς Ἀορίστου Ἀγίας, ἕως οὗ διὰ τακτικῶν ἀνακρίσεων καὶ δέρας ἐπιβάλλει τὰς ἐπιβεβλημένους τῇ περιπτώσει κυρώσεις.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

ΜΟΝΟΝ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Ὁ διακεκριμένος Ἀγγλικανὸς Θεολόγος καὶ δογματικὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ὀξφόρδης κ. Ἀντὼν, ὁ ὅστις λαμβάνει μέρος εἰς διαλόγους μεταξὺ Ὀρθόδοξου καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας διαμειβομένους εἰς συνέντευξιν του μεταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῆς μαρτυρίας τῆς ζωῆς τῆς καὶ τῆς λατρείας τῆς διετήρησε πάντοτε, ὅπου εὐδαιμόνη Ἐκκλησία τῆς Δόσεως ἤρυνθη νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἐκ τῆς μαρτυρίας ταύτης τοῦ ἑτεροδόξου Θεολόγου καταφαίνεται σαφῶς, ὅτι εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν ἑτεροδόξων ὑπάρχει ἡ ἀμφιβολία διὰ τὴν ἰδίαν των πίστιν, διὰ τὰ ἰδικὸν των δόγματα καὶ ἡ σταθερὰ πίστις εἰς τὴν Ἀγίαν, Καθολικὴν, Ἀποστολικὴν, Ἀνακρανικὴν, Ὀρθόδοξον, ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἡ ὅποια Μὲνη εἶναι ἡ κατέχουσα τὴν ἀλήθειαν, ὡς αὕτη παρεδόθη ἡμῖν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Προεστάντου Θεολόγου μαρτυροῦν τὴν δοθεῖσαν, βαθυτάτην νοσταλγίαν τῶν ἑτεροδόξων διὰ τὴν ἁγίαν, ἀρόμνητον, καὶ πανάσπιλον Ὀρθόδοξον, ἥτις κατέχει τὸ λυρωτικὸν φῶς τὸ δυνάμενον, νὰ καταγάγῃ πᾶσαν ἐσωτικὴν ψυχὴν καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰς πηγὰς τοῦ ζῶντος βίου τοῦ ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιαν.